

Roy Chen
Valaki, mint én
Someone Like Me

Angolból fordította: ©Huszár Sylvia

2022

SZEREPLŐK

3 tinédzser lány 2 nő
2 tinédzser fiú 2 férfi

A GYEREKEK

MAX – dühkitörésekkel társult oppozíciós zavarban szenved, és színész szeretne lenni

GABRIEL - Asperger szindrómával társuló autista jellegű betegsége van, bámulatos a memóriája, és szeretne ostoba lenni

MIA – bipoláris zavarral küzd és pszichiáter szeretne lenni

TAMARA/TOM F2M - arról álmodik, hogy úgy nézzen ki, ahogyan érez

ESZTER - ortodox zsidó, a fejében hangokat hall, és oroszán szeretne lenni

AZ ALKALMAZOTTAK

DR. DORIAN – a fiatalkorúak osztályának vezető főorvosa a „Ragyogó Fények” pszichiátriai kórházban

CAROLINE – az új drámapedagógus, a múltjából hozott étkezési rendellenességekkel küzd.

A SZÜLŐK (ugyanaz a két színész játssza)

JO és KELLY - Max szülei, élelmiszer boltjuk van

AUDREY és MATTHEW – Mia szülei, művelt, gazdag, elvált szülők

GARY és IRIS - Gabriel szülei, egy üres házban élnek

MORDECHAI – Eszter apja, egy zárt ortodox zsidó közösség tagja

A szerző megjegyzése

Öt olyan tinédzser történetével ismerkedhetnek meg, akiknek nemcsak szellemi rendellenességekkel kell megküzdeniük, hanem mindannyiunk számára jól ismert problémákkal is: *az identitás, a nemi identitás, az önértékelés, a barátság, a család, a tanulás, a barátság, az egyedüllét és a szerelem problémáival.*

2019 februárjában a jaffai *Gesher* Színház állandó szerzőjeként *Ealeal Semel* rendezővel együtt meghívást kaptam az „Abarbanel” Pszichiátriai Intézet keretében működő „Shahaf” iskolába, ami egyben a fiatalkorúakat kezelő kórházi osztály, és ahol megfigyelőként és tanárként dolgoztam a drámaosztá-

lyokban. Az előadások létrehozását kísértük figyelemmel és azokban aktívan részt is vettünk. Találkoztunk elkötelezett és kreatív orvosokkal, pedagógusokkal és rajtuk kívül néhány igazán figyelemre méltó tinédzserrel. Ráakadtam egy olyan kamaszra is, aki *pont olyan volt, mint egykori önmagam.*

Megtisztelő volt számunkra, hogy hat hónapot eltölthettünk az ő világukban, amely hamarosan a mi világunk is lett. Az osztály színházi előadásainak próbái négy hétig tartottak és csak egyetlen előadásra került sor a szülők, a barátok és a személyzet tagjainak jelenlétében. Ezen az estén kezdődött el az az utazás, ami végül elvezetett a *Valaki, mint én* c. darab megszületéséhez. *A darab a címét arról a bemu-*

atkozó játékról kapta, amilyent a drámaosztályokban gyakran játszanak.

A *Valaki, mint én* c. előadás bemutatója 2020 januárjában volt a jaffai Gesher Színházban. A díszlet tervezője, Polina Adamov a forgó, kör alakú színpadot helyezte a középpontba, és köréje ültette a közönséget. A tizenéves betegek ágyait a közönség és a színpad között helyezte el, centiméterekre a nézőktől. Amikor a közönség érkezik, a gyerekek az ágyukban alszanak, miközben *tizenéves zenészek élőben adnak elő klasszikus, zongorára és csellóra írt zeneműveket.*

A darab az általam elképzelt „Ragyogó fények” nevű pszichiátriai kórházban játszódik. A nevek, a szereplők, az események és történések vagy az író

képzeletének szülöttei, vagy a képzelet által lettek újra formálva. Élő vagy holt személyekre, megtörtént eseményekre vonatkozó bármilyen hasonlóság kizárólag véletlen egybeesés lehet.

A darabot annak a reményében írtam, hogy akár egy kicsivel is hozzájárulhatok több megértéshez és együttérzéshez. Arra bátorítom a fordítókat, hogy szabadon változtassanak a szereplők nevein, az egyes mondatokon, helyszíneken, tréfákon és dalokon, hogy a helyi közönség jobban ráismerjen a saját világára. *A végleges verzióhoz azonban ki kell kérni a szerző kifejezett egyetértését és jóváhagyását.*

Roy Chen

ELSŐ HÉT

ELSŐ KÉP: AZ ALVÓ GYERMEKEK HANGJAI

CAROLINE belép a „Ragyogó fények” pszichiátriai kórház gyermekosztályának ajtáján. Kora reggel van. A gyerekek alszanak az ágyakban. A sötét folyosón megpillant egy félrehúzódo alakot és felé indul.

CAROLINE: Elnézést... Doktor Dorian?

Dr. Dorian kilép a sötétből. Fehér orvosi köpenyét kényeszerubbonyként, kifordítva viseli. Őrülnek tetteti magát, mire Caroline félelmében felsikít. Dorian hirtelen nevetésben tör ki.

DORIAN: Doktor Dorian vagyok, a gyermek pszichiátriai osztály vezetője. Túl messzire mentem volna? Egy belső hang figyelmeztetett ugyan, hogy „Hülye vagy! Halálra rémisztet!”, de én egy másik hangra hallgattam, amely azt mondta: „Rombold az őrültek házához fűződő sztereotípiákat!” Maga Caroline az új dráma tanárnő. Isten hozta a „Ragyogó fények”-ben!

CAROLINE: Ideges voltam, hogy elkésem, ezért túl korán értem ide. Remélem, nem zavarom a betegeket. Úgy értem, a kezelteket. Úgy értem...

DORIAN: A gyerekeket. Jobb szeretem, ha egyszerűen „gyerekeknek” hívják őket. Habár néhányan közülük töb-

bet megélték, mint maga és én együttvéve. Vannak, akik csak látogatóba jönnek – itt vannak, elmennek, és soha többé nem jönnek vissza. Mások jönnek, azután mennek, majd megint idejönnek... és átkerülnek a felnőttek közé. A felnőttosztály olyan, mint a gyerekrészleg, mínusz... remény.

Max az egyik alvó gyerek, akin egy fejbárgató van, egy pillanatra felriad, és csukott szemmel felordít az ágyában.

MAX: KUSS LEGYEN MÁR!

Doktor Dorian ráteszi a kezét a szájára, mint akit rajta kaptak, felvibog, mutatja Caroline-nak, hogy maradjon csendben, majd suttogva folytatja.

DORIAN: Minden reggel, mielőtt ébresztőt tartok, egy percig csendben figyelem őket. *(Odalép egy alvó gyermekhez.)* Hallja ezt? Igen? Az alvó gyermekek hangjai. Az egész világon a legszebb zene! Jaj, micsoda zene! Jó reggelt...

MIA: Meghaltam.

DORIAN: Majd egyszer. *(Caroline-hoz, miközben szétosztja a gyerekeknek az előírt orvos-ságokat.)* Ezek a gyerekek az élet minden területéről kerültek ide. *Seroquel.* Mindenféle közösségből, fajból, nemből és vallásból jöttek. *Haldol.* Mindannyian a mi gyerekeink. Olyanok, amilyenek mi is voltunk egykor. *Prizma.* Bármilyen problémájuk van, az a mi problémánk is. Olyanok, mint

mi. Egyszerűen csak bennük több gyűlt össze abból, ami bennünk is megvan. *Concerta. (abogy Doriánhoz lépnek a gyerekek, mindegyikük bekapja a tablettát, majd kitér a száját, hogy mutassa: le is nyelte a gyógyszert. Caroline észreveszi Tamarát, aki még mindig az ágyában fekszik.)*

CAROLINE: *(halkan)* Neki mi a baja?

DORIAN: Ez az a kérdés, amit szívből... utálok. Nem a diagnózis határozza meg a gyereket, hanem a gyerekből következik a diagnózis. Tamara esetében *(gesztikulál)* a személyiség még nem árulta el a diagnózist. Még mindig pizsamában van, ami azt jelenti, hogy „A” szinten, azaz alacsony szinten működik.

CAROLINE: Mi a legmagasabb szint?

DORIAN: A „H”, ami a „Hazamehetsz!” rövidítése. De azért ez nem ilyen egyszerű. A gyerekek javulnak és romlanak – egyszer fönt, egyszer lent, mint egy kötélletrán.

MIA: Doktor Dorian... Dobja ide a kötelet! *(Dorian odaad nekik egy képzeletbeli kötelet, amin ő felbúzza magát)*

DORIAN: *(A közönséghez.)* Lefogadom, hogy mindez idegesíti magukat, a súlyos problémák, maga a pszichiátriai kórház, meg minden, ami vele jár. De meg lesznek lepve: még az is előfordulhat, hogy cserélnének velük. Feküdjek le, felejtsek el az összes gondjukat és ambíciójukat, búcsúzzanak el a mobiljuktól. Egyszerűen álljanak le. A 21. században az egész világ ugyanazt akarja – egy kis szünetet. Az élet nem adja meg ezt ezeknek a gyerekeknek, meg kell harcolniuk érte.

ESZTER: Te ki vagy?

CAROLINE: Caroline-nak hívnak.

GÁBRIEL: Miért változik mindig minden?

MIA: Neked evészavarod van?

CAROLINE: Nem jövök zavarba, gond nélkül meg tudok enni bármit – (egy képzeletbeli éttermi menüjéből rendel) sült krumplit kérek, ropogós csirke szárnyakat és fűszeres csirkefalatkákat.

GABRIEL: Miért változik mindig minden?

DORIAN: A reggeli foglalkozás után majd mindent elmesélek nektek. Caroline- a meglepetés.

MAX: Óriási meglepetés.

MÁSODIK KÉP: REGGELI FOGLALKOZÁS

Max előre-bátra bintázik a székében. Eszter a törött karját támasztja. Mia fáradt. Gábiel a kezébe temeti a fejét.

DORIAN: A reggeli találkozás kiváló alkalom arra, hogy együtt vegyünk egy mély lélegzetet, mielőtt elkezdjük a napot. Hogy érzitek magatokat, ha pontozni kell az egytől tízig terjedő skálán?

MIA: Négy.

DORIAN: Négy. Gábiel?

GÁBRIEL: Kettő.

DORIAN: Kettő. Eszter?

ESZTER: Én nulla vagyok.

MAX: Nem lehetsz nulla, ha a skála egytől tízig terjed!

ESZTER: Én mondom meg, hogy mennyi, és én nullát mondok!

DORIAN: Nem vagy nulla, csak úgy érzed magad, mintha nulla lennél. Max?

MAX: Nálam kilenc és fél. Kilenc, mivel mától már otthon alszom. Fél, mert a bizottság végleges döntéséig minden nap be kell jönnöm ide.

DORIAN: Mit vártok a mostani héttől?

MAX: Hogy már elmehessek.

DORIAN: Hogy mehessek.

GÁBRIEL: Semmit.

DORIAN: Semmit.

MIA: Hogy nem tesz föl hülye kérdéseket.

DORIAN: Megpróbálom.

ESZTER: Hogy begipszelik a törött karomat.

DORIAN: Én azt hallottam, hogy a röntgen nem mutatott ki semmit.

ESZTER: A karom el van törve, a röntgen pedig téved.

DORIAN: Értem. Utánanézek majd.

Az iskolacsengő megszólal és Marilyn Manson „The Beautiful People”-jét (Csodás emberek) játssza. Dorian és Caroline megemeli a hangját, hogy a hangos zene ellene hallják egymást.

DORIAN: *(Caroline-hoz.)* Minden héten más-más zenét játszunk. Az én ötletem volt. Ezen a héten Max választott.

CAROLINE: Milyen óra következik?

DORIAN: Dráma. Maga tartja. Ha megenged egy tanácsot: ne felejtse el, hogy nem magával harcolnak, hanem mindannyiuk legnagyobb ellenségével - önmagukkal.

HARMADIK KÉP:
AZ ELSŐ DRÁMA ÓRA

Caroline a gyerekekkel. Mia mozdulatlanul ül a padlón. Eszter a karját fogja, és láthatóan fájdalmai vannak. Gábrriel egy origami darut bajtogat. Max izeg-mozog.

CAROLINE: Hello!

GÁBRIEL: *(Anélkül, hogy ránézne.)* Miért kell mindig mindenben változtatni?

CAROLINE: Igazad van, én új vagyok itt. A nevem Caroline, dráma tanár vagyok. Mia, minden rendben? Nem csatlakoznál hozzánk? Dobjak neked egy mentőkötelet? *(Caroline egy képzeletbeli kötelet dob felé. MIA feltápáskodik, és úgy tesz, mint aki felköti magát vele.)* Jaj, ne!

MIA: Köszí! Egy pacsit? *(Caroline megpróbál pacsit adni, de Mia elbúzódik)* Figyelj, minden fizikai kontaktus tilos!

MAX: *(Nevetésben tör ki.)* Te jó ég, Mia, te tényleg retardált vagy...

GÁBRIEL: A fizikai érintkezés minden formája tilos, ez a szabály, és a szabályokat...

ESZTER: Ez igaz, de van nekünk egy saját ölelésünk. Tartsd így a kezéd... *(mutatja az ő érintés nélküli ölelésüket: a karjával egy kört formál, és a másik pedig ezen belül a maga kezével egy másik kört, anélkül, hogy egymáshoz érnének.)* Mi így öleljük meg egymást.

CAROLINE: Azt a... Köszönöm szépen! Volt valaki már közületek színházban?

MAX: Én főszerepet játszottam egy darabban. Egy iskolai előadásban. Én voltam Peter Pan. Az anyám annyira sírt, hogy ki kellett vinni a tornateremből.

CAROLINE: Nagyszerű, tehát máris van egy színészünk. Más?

MIA: Én láttam a „Száll a kakukk fészkére”-t.

CAROLINE: Az egy remek darab!

MIA: Az egy szar darab. Mindenki odavan azért a McMurphy pasasért, aki felázad a pszichiáterek ellen, és közben senki nem gondol arra, hogy megerőszkolt egy tizenöt éves lányt!

CAROLINE: *(Egy pillanatnyi habozás után.)* Igaz ez, Gabriel?

GÁBRIEL: Caroline tanárnő, az egyetlen előadást, amit én valaha is láttam, azt a

ballagás ünnepségén játszották el itt, az iskolában, de az nem is volt igazi előadás, mivel annyira amatőr volt. *(Tovább mormog maga elé.)*

MAX: Ne is törődjön veled, Aszparágusza van.

GÁBRIEL: Ezt helyesen *Asperger* betegségnek hívják, ami az autizmus körébe tartozó fejlődési rendellenesség.

MAX: A bűdösség körébe tartozik – menj és zuhanyozz le inkább, te bűdös borz.

CAROLINE: Max, Max, azt várnám tőled, hogy mindenki iránt nagyobb érzékenységet mutass. Eszter, voltál valaha....

MIA: Maga tényleg azt hiszi, hogy az ortodox zsidók járnak színházba?

CAROLINE: Szerintem ő egész jól helyt tud állni magáért, de köszönöm szépen.

MIA: Nahát... Caroline tud keménykedni is.

CAROLINE: Eszter, te voltál már színházban?

ESZTER: A nővéreimmel együtt játszottam egy előadásban, és én voltam az oroszlán! *(Négykézlábra ereszkedik, és teljes erőből felüvölt, egy valódi oroszlán üvöltését utánozva. Eközben a fájó karjáról is megfélekedzik.)*

MAX: Nem azt mondtad, hogy el van törve a karod?

ESZTER: El is van törve. Csak azt akartam, hogy lássátok, milyen oroszlán voltam. *(Visszaül a székére és újra fájlalja a kezét.)*

CAROLINE: Ez teljesen rendben van, a színházban ezt mi úgy hívjuk, hogy „átélni a szerepet”.

MIA: Itt pedig mi ezt úgy hívjuk, hogy „személyiségzavar”. Nos, ez lenne a maga dráma órája? Körbetülünk és baromságokkal foglalkozunk? Kurvára unalmas.

CAROLINE: Igazad van, úgyhogy játsszunk „Székfoglalóst”. Rakjátok körbe a székeiteket. Én kezdem. Keresek valakit, aki, akárcsak én, szereti a macskákat. Álljatok fel és találjatok egy üres széket. Gyerünk, hol van valaki, aki, olyan, mint én és szereti a macskákat...

GÁBRIEL: Tanárnő, én nem szeretem a macskákat, nálam súlyos allergiás reakciót váltanak ki –

CAROLINE: Rendben van, neked nem kell felállnod. *(Mindenki talál magának széket, Max-ot kivéve.)*

MAX: Bassza meg! Akkor én jövök? Ok... Valaki, aki, mint én, szereti a... Én mit is szeretek? Én mit szeretek...

MIA: Mondj már valamit! Olyan lassú vagy!

MAX: Menj és szopj le egy rakás faszt!

CAROLINE: Olyat is mondhatsz, amit utálsz...

MAX: Valaki, aki, mint én, utálja a... mini tortát!

CAROLINE: Senki sem utálja a mini tortát!

MIA: Ja, mert maga ugye azt hiszi, hogy mindenkiről tud mindent. *(Fölkel.)*

Max és Eszter megragad egy üres széket. Mia marad állva.

MIA: Valaki, aki, mint én, jobban szereti a poopert mint valamiféle béna füvet. *(Senki nem áll fel)* Senki? Ok. Valaki, aki, mint én, szeret benyalni egy kis ecstasyt, mielőtt teljesen kifekszik egy bár wc-jében? *(senki nem áll fel)* Egyedül én? Nehéz ügy.

CAROLINE: Próbálj valami pozitívra gondolni. Valaki, aki, mint én...

MIA: Ciki. Valaki, aki, mint én, meg akar halni.

Egyenként mindenki feláll, kivéve Caroline-t.

DORIAN: *(a közönséghez.)* Önök most talán arra gondolnak, hogy ezek elszabadultak és rossz gondolatokat ültetnek egymás fejébe. Először is azok a rossz gondolatok már ott voltak, amikor idejöttek. Higgyék el nekem, ők nem a semmiből kerültek ide. Másodszer, és legfőképpen, néha az egyetlen módszer arra, hogy kiűzzük a rossz gondolatokat az, hogy hangosan kimondjuk őket. Végül, de nem utolsó sorban, néha tényleg azt érezzük, hogy jobb lenne meghalni.

Eszter az utolsó, aki állva marad.

ESZTER: Valaki, aki, mint én, szeret... Mi ez? *(odébb sodródik, miközben egy, csak számára hallható hangra hallgat.)*

CAROLINE: Eszter...

ESZTER: *(Caroline hangja visszatéríti a valóságba.)* Valaki, aki, mint én szereti Caroline-t.

CAROLINE: Azt a... köszönöm! *(Mindenki Caroline és Mia mellé áll.)*

MAX: *(Caroline-hoz.)* Hogy-hogy maga nem állt fel?

CAROLINE: Én nem mindig szeretem Caroline-t.

MAX: Dehogynem! Gyerünk, álljon fel!

Mindenki megragad egy széket, és Max marad állva utolsóként.

MAX: Már megint én? Hogyhogy mindig én?

MIA: Talán azért, mert nem is akarsz igazán széket szerezni, te önimádó szar-kupac.

MAX: Minek nevezted?

MIA: Ha meg akarnám ölni magam, felmásznék az egodra és levetném magam az IQ szintedre.

MAX: *(nem tudja követni.)* POFA BE, VAGY BETÖRÖM A KÉPED, TE HÜLYE PICSA!

DORIAN: MAX!

Doktor Dorian hangjára megtorpan, és nem üti meg Miát. Kicsit bezitál, majd lerakja a széket.

MAX: Nem rontom le a besorolásomat miattad. Én ma hazamegyek, de te életed végéig itt maradsz!

MIA: Én magamtól jöttem ide, te agyalágyult szarzsák, én 17 éves vagyok, és akkor megyek el innen, amikor csak akarok.

CAROLINE: Srácok, higgadjatok le és térjünk vissza a játékhoz.

MAX: Rendben. Valaki, aki, mint én abba akarja hagyni ezt a „Valaki, aki, mint én” játékot.

Mindenki feláll.

CAROLINE: Ok, értem a célzást. Mindenkinek szeretném nagyon megköszönni, hogy részt vett a mai játékban. Az az igazság, hogy tulajdonképpen azt szeretném, hogy fogjunk hozzá a mi kis színházi előadásunkhoz.

GABRIEL: Engem ez az egész nem érdekel.

ESZTER: Én zavarba jövök, ha idegenek előtt kell előadnom valamit.

MIA: Egy előadása?! Mit gondolsz, ki vagy te? Ez bolondok háza, nem pedig színház!

MAX: Az egyetlen színész itt én vagyok. Ki fog a maga előadásában játszani? Gabriel?!

CAROLINE: Mindezt megbeszéljük a jövő héten. Vettem nektek egy kis ajándékot...

ESZTER: Micsodát?

CAROLINE: Jegyzetfüzeteket – segítenél szétosztani őket? – amibe lejegyezhetitek az előadásunkkal kapcsolatos gondolatokat, mint például verseket, történeteket, tréfákat, bármit, ami az eszetekbe jut.

GABRIEL: Caroline tanárnök, mi van, ha nekem nincs miről írnom?

CAROLINE: Akkor írd azt, hogy "Nekem nincs miről írnom."

GABRIEL: Úgy érti, írjam tele a füzetet azzal, hogy „Nekem nincs miről írnom, nekem nincs miről írnom, nekem nincs miről írnom...”

CAROLINE: Biztos vagyok abban, hogy egy olyan éles eszű srác, mint amilyen te vagy, ki fog találni valamit!

Szól a csengő – Marilyn Manson „The Beautiful People”. A gyerekek elvonulnak pihenőre.

NEGYEDIK KÉP: AZ UDVAR

Madárcsicsergés. Napfény. Max-nál, mivel a mobil nincs megengedve, egy hatalmas fejbárgató és egy mp3 lejátszó van, és egy láthatatlan ellenséggel harcol. Eszter saját világába merül. Gabriel tovább hajtogat egy origamit. Mia mellé fekszik, és egy cigarettát készül meggyújtani. Doktor Dorian két kávéscsészével lép be, egyiket magának, a másikat Caroline-nak szánja.

DORIAN: Gratulálok, úgy látom, testi sérülés nem történt.

CAROLINE: Hogy állja meg, hogy ne kötődjön szorosán hozzájuk, hogy ne akarja mindegyiküket megmenteni?

DORIAN: Kötődöm hozzájuk és mindegyiküket meg akarom menteni. De a cél mindannyiuk esetében az, hogy olyan gyorsan, ahogyan csak lehet, el tudjam bocsátani őket.

MAX: *(A fejbárgatóval a fején üvölti.)* Doki, fel tudnád hívni anyámat és megmondanád neki, hogy korán jöjjön értem?

Dorian mutatja, hogy még korai.

MIA: Abbahagynád az üvöltözést, Oedipus!

CAROLINE: Mia ugyancsak erős karakter.

DORIAN: Egy olyan szereplő, aki még keresi a szerzőt. Tudja, néha arra gondolok, hogy valamennyien ugyanabban a rendellenességben, túlérzékenységben szenvednek. Egyszerűen túl érzékenyek.

Mia kivisz egy pénzdarábot a zsebéből és Doktor Dorian-nak adja.

MIA: Dorian!

DORIAN: Ez micsoda?

MIA: Ha minden alkalommal, amikor valami pszicho – blablát mond, kap egy aprópénzt – a végén meggazdagodik!

DORIAN: Nem megmondtam? Túl érzékeny!

MIA: *(kiveszi a kanalat Doktor Dorian kávéscsészéjéből és megrótyolja.)* Túl keserű.

Doktor Dorian és Caroline kimegy.

ESZTER: *(hangot hall.)* Hogy micsoda?...

Gabriel befejezi az ezredik origami hajtogatását.

GABRIEL: Kész van.

MIA: Az ezredik?

GABRIEL: A japánok szerint, ha ezer papírlapot összehajtogatasz, az ezredik teljesíti egy kívánságodat.

MIA: Gyerünk, kívánj valamit.

GABRIEL: Én nem vagyok japán. A papírhajtogatás segít abban, hogy koncentrálni tudjak. Volt egyszer egy japán lány, akit Sadako Sasakinak hívtak, és aki Hirosima bombázásakor megsérült. Ezer papírlapot hajtogatott össze azért, hogy meggyógyuljon, és hogy béke legyen a Földön. De nem gyógyult meg és nincs béke a földön. A dolog nem működött, a papírnak nincs gyógyító ereje.

MIA: A papír elég erős ahhoz, hogy gyógyítson akkor, ha az egy recept, vagy egy szerelmeslevél, vagy... Bassza meg, a lány tényleg meghalt? A japán csajszi. Ez a világ egy nagy szar. *(közben lerombolja a papírhajtogatást.)*

GABRIEL: Jaj, ne! Tönkretetted ugyanúgy, mint ahogy a kilencszáz tizenhármadik hajtogatást is.

MIA: Te jó isten, embertelen memóriád van! Milyen zokni volt rajtam két napja?
 GABRIEL: Nem volt rajtad zokni.
 MIA: Jó! Mi volt az első dolog, amit valaha is mondtam neked?
 GABRIEL: „Ne bámulj úgy rám, te majom, mert kinyomom a szemed”
 MIA: Te belém estél, vagy mi?
 GABRIEL: Miből gondolod?
 MIA: Mindenre emlékszel, ami velem kapcsolatos.
 GABRIEL: Mindenkiel kapcsolatban mindenre emlékszem. Ennek nincs köze hozzád...
 MIA: Gabriel, neked kéne a NASA főnökének lenned, vagy valami hasonló. Az Asperger kórosok tulajdonképpen mentálisan nem is dilisek. Nincs is joguk téged itt tartani. Te nem vagy önmagadra vagy másra veszélyes.
 GABRIEL: Akut szociális szorongásos rendellenességben szenvedek.
 MIA: Neked nincs rendelleneséged, csak tartsd csukva a szád és ne beszélj mindig valami hülyeséget, mint ahogy a legtöbb srác. De neked muszáj fecsegned, mert te egy kibaszott zseni vagy! Ha ostobának tartanának, seperc alatt kint találnád magad.
 GABRIEL: Bárcsak hülye lennék.
 MIA: Gabriel, te egy szobában laksz az ostobaság mintaképeivel. Nem kell mást tenned, mint leutánoznod őket!

Max táncol. Gabriel utánozza a mozdulatait, ami nagyon tetszik Mia-nak. Max hirtelen felugrik.

MAX: *(Egy bogarat talál a cipőjében.)* Fúúúú, egy bogár –

Max agyon akarja ütni a cipőjével. Eszter odarohan, hogy megmentse a bogarat.

ESZTER: Ne! *(tenyerébe veszi a bogarat)*
 GABRIEL: Ne nyúlj hozzá, mert fertőző lehet.
 MIA: Ha valaki, akkor mi lehetünk fertőzőek. *(a bogárhoz)* Akarsz kicsi bipoláris bogár lenni? *(Mindannyian az Eszter tenyerében lévő bogár köré gyűlnek.)*
 MAX: Szabadulj már meg tőle...
 ESZTER: *(Főlé hajolva suttogja neki.)* Isten veled, kis bogár. Most te jössz. *(továbbadja Mia-nak.)*
 MIA: Isten veled bogár. *(odaadja Max-nak)*

MAX: Szia, én nem szeretnék a bőrödben lenni.
 MIA: *(Odaadja a bogarat Gabrielnek)* Gabriel.
 GABRIEL: A bogaraknak nincs hallószervük –
 MINDENKI: GABRIEL...
 GABRIEL: De ha mégis lenne, nem értik az emberi beszédet.
 MINDENKI: GABRIEL!
 GABRIEL: Remélem, nem repülsz neki egy fának vagy egy lámpaoszlopnak, vagy nem repülsz bele valakinek a cipőjébe –
 MAX: Baszd meg!

Max odébb löki Gabrielt és a bogár elrepül. Zene. A gyerekek szemükkel követik a bogarat, amint az elrepül.

ÖTÖDIK KÉP: CAROLINE ÉS TAMARA

Tamara szobája. Tamara mozdulatlanul fekszik az ágyon, és mint egy katonán, magába fordulva a plafont bámulja. Caroline belép és az ágya mellé ül. Tamara mozdulatlanul fekszik, de a szeme éberén figyel. A szoba üres, csak egy ukulele fekszik az ágy mellett.

CAROLINE: Szia. Te vagy a Tamara, ugye? Én Caroline vagyok, az új... drámatanárné. Szereted a színházat? Az osztályban „Valaki, mint én – t” játszotunk. Ismered ezt a játékot? Egyvalaki olyasmit mond, hogy „Valaki, mint én, szereti a macskákat!” És én, aki történetesen szeretem a macskákat, szóval én felállok, hogy „Valaki, mint én, szeret... (Észreveszi Tamara ukulelóját) ukulelén játszani! És ha mind a 12-en szerettek ukulelén játszani, felálltok... és megragadtok egy másik széket... Szóval, ha eljössz az osztályba, csatlakozhatsz hozzánk és találhatsz valakit... aki olyan, mint te. Hoztam neked egy noteszt, ahova leírhatod az ezzel a játékkal kapcsolatos ötleteidet, például vicceket, történeteket, dalokat... Remélem, jobban érzed magad.

Caroline kifele indul. Csodák-csodája, Tamara a keze után nyúl és elveszi a noteszt.

HATODIK KÉP:
MAX SZÜLEI

Max szülei, belép JO és KELLY. Max odarohan az anyjához és szorosán átöleli. Egy pillanat alatt kisgyerekké változik át.

MAX: Mama!
DORIAN: Hat óra van és önök azt mondták, négyig ideérnek.
JO: Az embernek időnként dolgoznia is kell. Hoztunk egy kis finomságot a személyzetnek és a gyerekeknek. Még jó, hogy épp élelmiszer boltunk van. Megkínálhatom egy narancsízű Tic Tac-kal?
DORIAN: *(Elbárártó mozdulatot tesz.)* Köszönöm, nem kérek. Max, menj és szedd össze a holmidat.
JO: *(Kelly-bez, aki nem nagyon akarja Maxot elengedni.)* Kelly, most már elég. HAGYD ABBA!

Elmennek. Max kiszalad.

DORIAN: Ez egy különleges nap, tényleg különleges.
KELLY: *(zokogva)* Nézz rá, Jo. Nekem úgy tűnik, rendben van. Hogy hagyhatnánk itt...?
JO: Kelly, ne csinálj jelenetet!
DORIAN: Szeretnék még egyszer átmenni néhány fontos részleten – holnap reggel pontban nyolckor kezdünk, ne késsenek -
JO: Egy pillanat, doki. Ezen a héten Max öccsének, Ethannak...
DORIAN: Születésnapja van, tudom. Ez döntő érv volt amellet, hogy Max ne mulasszon el egy ilyen fontos családi eseményt.
JO: Pontosan... Tegnap éjjel a kis gazficó online talált egy nagyon előnyös ajánlatot – egy hét Görögország, minden benne van, holnaptól!
DORIAN: Egy pillanat, holnap elutaznak az országból?
JO: Mit gondol, miért hívják ezt „last minute”-nek? Mindazok után, amin keresztül mentünk, tényleg megérdemlünk egy családi vakációt.
DORIAN: Maxot nem tudjuk ma elengedni, ő olyan, mint egy járóbeteg, akinek minden nap itt kell lennie reggel

nyolctól délután négyig. Nem engedhetem, hogy elhagyja az országot.

JO: Akkor nem tehetünk mást, mint nélküle utazunk el. Nem okozhatok ekkora csalódást a kisebbiknek! Nem az ő hibája, hogy a bátyja dilinyós.

DORIAN: Egy pillanat, kezdjük az elején... *(Kelly-bez)* Két napja felhívott, igaz? Igen.

DORIAN: És azt mondta, hogy az egész család ott lesz és attól fél, hogy Max tönkreteszi a partit és én azt válaszoltam, hogy ha rendszeresen szedi a gyógyszerét, nem lesz semmi probléma. Így volt?

KELLY: Igen.

JO: Álljon meg, doki, mi ez, kihallgatás?

DORIAN: Bocsásson meg, de ha a parti most szombaton lesz, akkor, hogy utazhatnak el holnap egy hétre? Nem lesz megtartva? Vagy minden rokon magukkal utazik? Görögországban tartják Ethan partiját? *(szünet)* Értem. Nézzék, én nem kényszeríthetem magukat semmire, de Maxnak joga van a hazautazáshoz. Nagyon megdolgozott érte. Jo, azt vegye figyelembe, hogy mi a legjobb a gyermekének.

KELLY: Igaza van. *(Jo-hoz)* Gondoljuk át, hogy mi a legjobb a gyerekünk számára.
JO: Azt hiszed, olyan okos vagy, hogy most rajtakaptál. Én mindig azon gondolkodom, hogy mi a legjobb a gyermekemnek. Ami a legjobb az én egészséges gyermekemnek az az, hogy a bátyja ne tegye tönkre az ő nagy napját...

KELLY: Jo.

JO: Te csak ne „Jo” -zzál! Ezek meg akarnak minket bolondítani. Azt akarod, hogy Ethan is beteg legyen?

KELLY: Max betegsége nem ragályos.

JO: Nézd csak, még ő védi azok után, amit vele tett.

KELLY: Az semmi sem volt.

JO: Szerencséje van, hogy én nem voltam itt, mert betörtem volna a fejét!

KELLY: Az én hibám volt.

JO: A te hibád?! Te jó isten! Tehát te nem is nyomtad meg a gombot a telefonodon!

KELLY: Csak azt akarta, hogy készüljön róla egy video, amint az iskolai előadáson énekel.

JO: Az iskola felvette az egészet!
 KELLY: De ők mindenkit távolról vettek fel, én pedig közeliakat csináltam Max-ról, és nem tudtam, hogy nem veszi fel, egész idő alatt csak tartottam a kezemben, mint egy hülye...
 JO: És ez elég ahhoz, hogy megüsse saját anyját? Hogy kékre-zöldre verje? Miféle torz dolog ez?
 DORIAN: Elnézést, de mindez már a múlté. A legutóbbi állomány-megbeszélésen arra a következtetésre jutottunk, hogy Max önuralma óriásit fejlődött. A további fejlődése azon múlik, hogy szabadon élhessen az otthonában, és ezért az én legmélyebb meggyőződése, hogy haza kell vinniük.
 JO: Ok, elvisszük.
 KELLY: Tényleg?
 JO: Vasárnap, a parti után.
 DORIAN: Biztos lehetek benne, hogy tényleg elviszik?
 JO: A fiamról beszélünk! Csak nem hagyom ebek harmincadjára?
 DORIAN: Ez nagyszerű. Elmegyek érte, hogy elmondhassa neki.
 KELLY: Hogyan mondjuk el? Nem magának kellene megmondania?
 DORIAN: Nem, nem. Ő a maguk gyereke.
 JO: Majd azt mondom neki, hogy Ethan nem érzi jól magát. Várjunk csak. Ha elszabadulna, vannak emberei, akik lefogják majd?

Zene. A következő kép párbeszédeit nem halljuk. Max, a hazaindulásra készen, belép egy hátsizákkal. Kézen fogja Kellyt és a kijárat felé indul. JO megállítja és elkezd magyarázni neki, miért nem tudják hazavinni, miközben a földet nézi. Max úgy nézi Kellyt, mint akit elárultak. JO óvatosan átad neki egy minitortát. Ő kicsomagolja a papírból, majdnem az anyja arcába vágja, de ránéz Doktor Dorianra és megtorpan. A sütit egészben betömi a szájába és alázatosan elmosolyodik. A szülők elmennek, Doktor Dorian éjszakára visszaviszi a szobájába Maxot.

HETEDIK KÉP: AZ ÉJSZAKA

*A gyerekek már ágyban vannak. Tamarának saját szobája van, ott ír egy dalt a jegyzetfüzetbe, miközben az ukulelén játszik.
 Max belép abba a szobába, amit Gabriellel oszt meg.*

MAX: Mi a helyzet, seggfej?
 GABRIEL: Azt mondtad, ma este hazamész... Miért változik mindig minden...
 MAX: A testvérem bárányhimlős lett és nem akarom elkapni. Borzalmas dolog, nekem volt, amikor kicsi voltam.
 GABRIEL: Ha egyszer már elkaptad, nem fertőzödsz meg újra. A bárányhimlőt csak egyszer lehet elkapni.
 MAX: Mi vagy te, doktor? Nem, te egy páciens vagy. Szart sem tudsz erről.

Mia és Eszter szobája. Mia sminkel.

ESZTER: Miért nem visznek engem már kórházba?
 MIA: Mert már ott vagy.
 ESZTER: Miért sminkeled ki magad?
 MIA: Álomban szép akarok lenni. Jó éjt.

*Mia kimegy. Eszter Mia ágyához rohan és elkezd Mia készletével sminkelni.
 Tamara szobája. Mia meghallja, hogy Tamara az ukulelén játszik és belép a szobába.*

MIA: Azt a...! Tamara, ez te vagy? Én...
 Mia: (Felkapja a füzetet.) Te írtad ezt a dalt?
 TAMARA: Igen. (Visszaveszi a füzetet)
 MIA: Ok... Azt hallom, megittál egy kis sampont, ez igaz? Ennél azért emberibb módon is meg lehet halni.
 TAMARA: Nem akartam elpatkolni. Csak éppen... utálok a hangomat.
 MIA: Miért? Mi a betegséged? Ne mondd meg, kitalálok. Nem vagy nárcisztikus, mert mindent, ami nárcisztikus a világon, Max már begyűjtötte. Nem vagy skizo sem... Anorexia!
 TAMARA: Vegán.
 MIA: Értem, sajnálok az állatokat, de magadban gond nélkül kárt teszel. Mánias depresszió?
 TAMARA: Lehet valaki depressziós anélkül, hogy mániákus lenne?
 MIA: Köszönjük, hogy a telefonos pszichiátriai segítség gyorsszolgálatot hívtál. Igen, lehetsz depressziós anélkül, hogy mániákus is lennél. Az előrehaladott depresszió az, amikor itt van (kezét leeresztve mutatja). Ha nem vagy mániákus, a dolog itt van. (kőzépre mutat) Ha mániákus depresszió

ós vagy, mint én, állandóan bolyongsz innentől ide, aztán ide, míg végül itt lent végzed *(felbajtja az ingujját és megmutatja a bekötött és heges csuklóját, amelyen az évek során összegyűjtött, maga által okozott sebek látszanak.)* Ta-dam! De rajtad nincsenek ilyenek, mint rajtam, tehát te nem olyan vagy, mint én. Te milyen vagy?

TAMARA: Tényleg, én milyen vagyok?

Mia és Eszter szobája.

Eszter Mia készletének köszönhetően tökéletesen ki van sminkelve. Úgy áll az ágyán, mintha színpadon lenne, magabiztos és színpadképes, és egy jiddis altatódalt ad elő, majd aludni megy.

Max és Gabriel szobája.

MAX: Jó éjt.

GABRIEL: Jó éjt.

MAX: Bassza meg, mindig én kívánok utolsóként jó éjt.

GABRIEL: És mi van, ha nem te mondod?

MAX: Ha te mondod utolsónak, annak jelentősége van. Jó éjt!

GABRIEL: Számodra, vagy számomra van jelentősége?

MAX: Jó... éjt!

GABRIEL: *(Gyöngéden.)* Jó éjt...

MAX: Megölöm!

Max dübbe gurul. Felkap egy párnát és teljes erőből Gabriel arcába nyomja. Gabriel fuldoklik és levegő után kapkod.

Tamara szobája.

MIA: Kérsz egy csókot? (előre hajol, hogy megcsókolja. Tamara kitér előle.) Csak tréfáltam!

Max és Gabriel szobája. Max felemeli a párnát. Gabriel levegőért kapkod.

MAX: *(Borzalmasan édeskés hangon)* Jó éjt. *(puszit dob a levegőbe. Visszatér az ágyához)*

Mindketten elalszanak.

ESZTER: *(álmában, halálra rémülve)* Én öltem meg, én öltem meg, én öltem meg...

MIA: *(kifele menet.)* Ne felejts el meghívni Tamara koncertjére, már, ha valaha is lesz ilyen.

TAMARA: Ha egyszer fellépek a saját koncertemen, valószínű lesz saját... egy saját művésznevem is... Tomi.

MIA: Tomi lenyűgöző. A holnapi vérfa-gyaszító viszontlátásig.

Mia az ágyához megy és elalszik. Mikor már mindenki alszik, Tamara egymagában énekli azt a dalt, amit a jegyzetfüzetébe írt.

TAMARA: *(énekel.)* Kedves szülők, tanárok, osztálytársak és barátok, Költsetek föl, ha végre véget ér ez az élet.

Csak bátran, mosolyogjatok, alakoskodjatok, hazudjatok és nevesetek, Költsetek föl, ha véget ér ez az élet. Nem akarok normális lenni. Nekem nem normális semmi.

Nem akarom, mert nem normális semmi.

Kedves szülők, tanárok, barátok és álbarátok,

Míg ti alusztok, mi éberen virrasztunk.

Nálam már betelt a pohár, tökéletesen tele lett.

Máshogy akarok élni. Vagy más akarok lenni.

Normális nem akarok lenni. Elegendem van a normálisból.

Nem akarom, és elegendem van a normálisból.

Az kell, ami nem elpusztít. Az, ami nem megöl.

Ami nem megöl – ami átváltoztat.

MÁSODIK HÉT

ELSŐ KÉP: EGY ÚJ NAP

DORIAN: *(A nézőkhöz.)* A „Ragyogó fényekben” fénysebességgel repül az idő. Maxot azon a vasárnapon hazavitték a szülei. Minden reggel, rendszerint késéssel, behozzák, de általában jól van. Úgy látom, most már tényleg nemsokára hazamehet. *(A gyerekekhez.)* Jóóóóó reggelt! *(Mia nem ébred fel)* Mia?

Mentőkötelet dobjak? *(odaad nekí egy képzeletbeli kötelet, de Mia nem reagál)*

Becszengetés. Billie Eilish „Rossz fiú” számát halljuk ezen a héten.

DORIAN: Mia – ezt te választottad! *(Dorian táncolni kezd az ütemre, hogy felvidítsa. Mia végül is felkel. Dorian megállítja.)* Várj egy pillanatot, csomagod jött. *(Két felnyitott csomagot ad oda neki)*

MIA: Szeretem a reggelenkénti anyagi kompenzáció illatát.

DORIAN: Részed lesz benne, mihelyst anya leszel.

MIA: Ok, vén csont. *(kiveszi a doki kávéjából a kanalat és lenyalja.)* Túl édes.

DORIAN: Ilyen vagyok.

MIA: *(ki akarja nyitni az ajándék csomagját.)* Lehetne, hogy ne éjjel-nappal engem bámulj? Mit kéne tennem ahhoz, hogy egy kis magánéletem legyen ebben a házban...

MÁSODIK KÉP: MIA SZÜLEI

Feltűnnek Mia szülei. Matthew lezser nyári öltözékben van, Audrey teljes téli viseletben. Mia átveszi a csomagokat, amiben napszemüveget, rúzsot, parfümöt talál.

MIA: Szóval, ezúttal merre vagytok – London, Párizs, Narnia *(Meseország)*

AUDREY: Kicsim, el sem hiszed, hogy éppen mekkora üzletet kötök Svájcban.

MATTHEW: Tündérem, a Maldív - szigetekre kellett repülnöm egy nemzetközi konferenciára.

MATTHEW és AUDREY: Azt hinnéd, mindez szórakozás, pedig tényleg, tényleg, tényleg... nem az.

AUDREY: Olyan hideg van, hogy vontatókötéllel kellett kihúzni magam az ágyból.

MATTHEW: Akkora a forróság, hogy azt hittem, elevenen megégek.

AUDREY: Apa azt mondta, hogy meglátogat téged.

MATTHEW: Eltölthetsz majd anyáddal néhány értékes órát.

AUDREY: Apád egy lúzer, de te nagyon fontos vagy neki.

MATTHEW: Anyád egy kurva, de téged nagyon szeret.

AUDREY: Egyébként összefutottam egy pszichológia professzorral, aki azt mondja, hogy a kamaszok negyven százaléka mindenhol depressziós.

MATTHEW: Találkoztam ezzel a baráttal a gyógyszeriparban, és azt mondta, hogy ez az egész a nagy gyógyszergyárak hazugságain alapul. Hogy van az, hogy a gyerekeknek egyszerre csak személyiségzavaruk és depressziójuk támadt?

AUDREY: Azt mondta, hogy előbb-utóbb mindenki depressziós lesz, még a pudli kuttyák is.

MATTHEW: Azt is mondja, hogy a te egész generációnak ugyanaz a baja: mert ez az „elkényeztetett kölyök rendellenesség”.

AUDREY: Megadta egy új gyógyszer nevét – beszéltem már róla Dorian-nal, aki teljesen egyetértett.

MATTHEW: Nekem pedig azt mondta, minden gyógyszert le kell húzni a wc-n és ideje elkezdni edzeni.

MATTHEW és AUDREY: Hogy mi az igazság...

Mira, ahogyan olvas, egyre frusztráltabb lesz. Előveszi azt a műanyag kanalat, amit Doktor Doriantól kapott, kettőtöri és elkezd nyiszálni a csuklóját, hogy megnyugodjon. Egész teste mozog.

AUDREY: Semmi baj, kicsim...

MATTHEW: Nincs baj, csöppségem...

AUDREY: Olyan nehéz telefon nélkül.

MATTHEW: Legalább azt engednék, hogy néha megnézd az e-mailedet.

AUDREY: Tudod, én semmit sem tudtam a szüleimmel megbeszélni.

MATTHEW: Ne feledd, hogy te bármit meg tudsz velem beszélni

MATTHEW és AUDREY: Doktor úr azt mondta, hogy pszichiátriát akarsz tanulni. Ez egy nagyszerű ötlet. Tebelőled nagyszerű pszichiáter lesz.

AUDREY: Majd kezelheted apádat.

MATTHEW: Majd kezelheted anyádat.

AUDREY: Szeretlek.

MATTHEW: Szeretlek.

MATTHEW és AUDREY: Találkozunk az előadásodon!

Mia meglátja a közeledő Doktor Dorian. A régi kötéssel eltakarja a friss sebet és ráhúzza a ruhaujját. Becsukja a dobozokat és kimegy. DORIAN eközben megtalálja a véres műanyag kanál szilánkjait

HARMADIK KÉP:
LEVELEK A RENDELLENESÉGEKHEZ

Caroline a közönséghez beszél, miközben a drámafoglalkozás előtti bemelegítést mutatja a gyerekeknek. Mindenki ott van, kivéve Maxot, aki késik, mint rendesen.

CAROLINE: Kezdjük! Valahányszor idejövök, nem tudom megállni, hogy ne gondoljak arra a gyerekre, aki egyszer én is voltam. A tanárok kedvence. Nem akármilyen kedvence, olyan, akit az óráközi szünetben a tanáriban teával kínálnak. Állj! Ott jobb volt, mint kimenni az udvarra. A gyerekek teljes örültek tudnak lenni. És csak rohannak! Tudjátok, a bátyám volt a család fekete báránya. Mikor azt csinálta.... amit csinált... Állj! Kb. olyan idős volt, mint ők. A könyvtárból mentem haza és egy mentő állt a ház előtt. Anyám sok év után is még mindig sikít, ha kinyitom az ablakot. Állj! Színésznő akartam lenni, akármilyen furcsán is hangzik. Most a színház annyira... Úgy értem, nincs harag vagy bármi probléma, de most mindez olyan hamisnak tűnik. Hogy úgy mondjam, ezen a helyen kívül mindenhol olyan hamisnak érzem a dolgokat. Gyerünk! Tamara, annyira örülök, hogy végre köztünk vagy. Múlt héten arra kértelek benneteket, hogy írjatok egy levelet a betegségeteknek. Ki akar az első lenni?

GABRIEL: Caroline, hogy írjunk levelet a betegségünknek, amikor a betegségnek nincs is címe.

MIA: Én írtam egyet, de elég ügyetlenre sikerült.

CAROLINE: Na persze, mert biztos nem vagy hozzá elég tehetséges.

MIA: Nem tréfálok, ez tényleg szar.

CAROLINE: Azt akarod, hogy térdre ereszkedjek és úgy kérleljelek? Rendben. *(letérdel)* Mia, ha nem olvasod föl a leveledet, az az én személyes és szakmai kudarcom lesz, és akkor beadom a felmondásom.

MIA: Ok... Örült egy nő vagy! Hát, valami ilyesmi a levél...
„Kedves Anyám-Mániám, amikor legutoljára meglátogattál, egy koro-

nát adtál ajándékba. Örült boldog voltam, örült, szép és okos. De, amikor elmentél Anyám-Mániám, rájöttem, hogy a korona kartonpapírból van. A dolog annyira megrázott! Ronda voltam és buta és Apám-Depresszió karjaiba hullottam. Egyébként őt is ki nem állhatom, de az egy másik levél, amit nemsokára elküldök neki. Anyám-Mániám, ne látogass meg többé, sem hétvégeken, sem ünnepeken, sem szülinapon. Nélküled én egészen, egészen, egészen jól vagyok. Üdvözlettel, Mia

CAROLINE: Húha...

MIA: Ez szar. *(kis darabokra tépi a levelet)*

CAROLINE: Ne! Várj!... Mia, miért?! Ennek benne kell lennie a darabunkban! Össze kell szednünk!

Caroline, Eszter és Tamara megpróbálja összerakni a levél darabokat.

CAROLINE: Úgy kezdődött, hogy Kedves Anyám-Mániám... *(folytatja)*

ESZTER: Valami koronáról volt szó...

GABRIEL: *(Monoton hangon emlékezetből felmondja az egész levelet.)* Kedves Anyám-Mániám, mikor legutoljára meglátogattál, egy koronát adtál ajándékba. Örült boldog voltam, örült szép és okos. De, amikor elmentél Anyám-Mániám, rájöttem, hogy a korona kartonpapírból van.

CAROLINE: Várj... Lassabban...

MIA: Nem felejtí el. Egy zseni. *(meg van hatva attól, hogy Gabriel megjegyezte)*

GABRIEL: A dolog annyira megrázott! Ronda voltam és buta és Apám-Depresszió karjaiba hulltam. Egyébként őt is ki nem állhatom, de az egy másik levél, amit nemsokára elküldök neki. Anyám-Mániám, ne látogass meg többé sem hétvégeken, sem ünnepeken, sem szülinapon. Nélküled én egészen, egészen, egészen jól vagyok. Üdvözlettel, MIA: Ez szar.

CAROLINE: Brávó!

MIA: Akkor előadhatja a darabban.

GABRIEL: Szerinted azt mondjam, hogy „üdvözlettel, Mia”?

CAROLINE: Nem, változtasd át „üdvözlettel, Gabriel”.

GABRIEL: Miért kell mindig mindent megváltoztatni...

Max belép.

MAX: Elnézést, apám reggelként mindig totojázik, ne mondjátok meg Doriánnak, hogy késtem!

CAROLINE: Egy szót sem szólok. Jól aludtál otthon?

MAX: Nem tudom, mert aludtam.

CAROLINE: A betegségekkel kapcsolatos levelekkel foglalkozunk.

MAX: Az én levelem kibaszottul megható! Öt perc alatt megírtam, amíg anyámmal a McDonald's-ban ültünk. Miközben felolvastam, végigsírta a kedvezményes menüt.

ESZTER: Olyan szerencsés vagy, hogy a mámmal lehetsz.

MAX: Neked adom, mivel én úgysem leszek benne a darabban.

ESZTER: De benne leszel.

MAX: Honnan tudod, talán jós vagy? Ja, nem is, te skizofrén vagy...

CAROLINE: Hé, állj le! Srácok, ti arra tanítottatok engem, hogy ne azt mondjam valakire, hogy skizofrén, hanem hogy „egy skizofréniában szenvedő személy”.

MIA: Úgy van, mint ahogy Max nem ostoba, hanem egy ostobaságban szenvedő személy.

MAX: Kuss. Gabriel, itt a levelem, te olvasd föl.

GABRIEL: Nekem már van belőle.

CAROLINE: *(Maxhoz.)* Max, nem tudnád egyszerűen te felolvasni?

MAX: Mondtam, hogy én nem leszek benne az előadásban!

CAROLINE: Ok. Akkor az egyik lány felolvashatja. Shakespeare korában a lányok szerepét is fiúk játszották.

MAX: De ez egy fiú szerep. Egy lány számára értelmezhetetlen. Azt akarod, hogy egy lány játsszon el egy fiút?

CAROLINE: Miért ne? Tamara, nem akarod megpróbálni?

TAMARA: Esetleg.

MAX: Tamara?! Te tréfálsz... Ez az előadás egy röhej.

CAROLINE: Valakinek fel kell olvasni a szöveget – mutass egy kis tiszteletet. Vár-

jatok csak! *(megfogja Max kalapját és odaadja Tamarának, hogy az megfeleljen a szerepnek.)* Rajta!

TAMARA: „Kedves Rage, azért írok, mivel beszélni soha nem tudok veled. mivel mindig úgy fel vagy dobva, de haver, le kéne nyugodnod. Tudom, hogy azért csinálod, hogy megvédj engem, amikor az emberek bántanak, amikor az apám csak kispicsának hív. Mikor azt mondja, inkább legyen férfi. De haver, nyugodj meg. Te miattad vagyok ide bezárva, te miattad szeretnék meghalni, te miattad nem tud az anyám a szemembe nézni. Kedves Rage, haver, tényleg le kéne higgadnod.”

Ahogy olvas, Max együtt mondja vele a szavakat. Hol izgatott, hol fel van dobva, hol zavarban van, ahogy követi Tamara, a maga részéről, mélyen átéli a szavakat, ami őt magát is meglepi.

MAX: Ez baszott jó!

CAROLINE: Úristen, srácok, ti annyira tehetségek vagytok!

MIA: Klassz volt, seggfjé!

MAX: Kösz, lökött.

ESZTER: Nekem az a rész tetszett, ahol azt mondja, hogy „tényleg le kéne nyugodnod...”

GABRIEL: Azért elég furcsa, hogy úgy kell olvasnia, mintha fiú lenne.

CAROLINE: Engem egyáltalán nem zavart. És téged, Tamara?

Megszólal a csengő és Billie Eilish „Bad Guy”-ját játssza

MIA: Ezt imádom!

MIA: Elkezd táncolni és mindenki beszáll.

Belép Doktor Dorian.

DORIAN: Mia... Mia! Beszélünk kell.

MIA: Beszéljünk.

DORIAN: Négyszemközt.

MAX: Ennek annyi!

GABRIEL: *(Maxot utánozza.)* Ennek annyi!

MIA: *(Rászól Gabrielre.)* Nyugi.

GABRIEL: De azt mondtad nekem, hogy...

NEGYEDIK KÉP:
A SZERZŐDÉS

DORIAN: Megkérlek, hogy gyűrd fel az ingujjadat.

MIA: Dr. Dorian, nem hallott még a "Me Too"-ról?

DORIAN: Mia...

MIA: *(Feltűri az ingujját és látni lebet a friss kötést a csuklóján.)* Becsaptam magam. Tudtam, hogy ez lesz. Mondtam magának, hogy velem mindig gond van; tudhatja, hogy én nem vagyok jó kislány.

DORIAN: Te jó vagy.

MIA: Nahát, ez tiszta Amy Winehouse! *(énekelni kezd)* "I cheated myself..."

DORIAN: Megállapodtunk, hogy ha továbbra is megvágod magad, le kell, minősítselek.

MIA: De...

DORIAN: Te továbbra is megvágod magad.

MIA: De...

DORIAN: Le kell, minősítselek.

MIA: De...

DORIAN: És kizárlak az előadásból *(szünet)*

MIA: Kit érdekel? Én nem akarok élni és maga egy hülye játékkal fenyeget engem?

DORIAN: Mia, nem először vagy itt.

MIA: A hármas nyerő szám!

DORIAN: Te nagyon intelligens lány vagy.

MIA: *(mint egy sportriporter)* És akkor megpróbál egy pofátlan hízelgést bedobni. de pofára esik...

DORIAN: Azt mondtad, hogy az új gyógyszer használ.

MIA: Árt. Másnak érzem magam.

DORIAN: Egy szerződést ajánlanék neked.

MIA: Szerződést?

DORIAN: Egy szerződést. Amit saját magaddal fogsz megkötni. Nekem ebben nincs szerepem, én csak tanú vagyok. Te kötelezed magad Mia felé, hogy nem vágod meg magad. Annyi napra kötöd, amennyire csak képes vagy tartani.

MIA: Miért írnám én ezt alá?

DORIAN: Mert azt szeretném, hogy kikerülj innen.

MIA: Mert utálsz.

DORIAN: Nem utállak és ezt te pontosan tudod.

MIA: Akkor miért akarsz elküldeni? Ha valakit szeretsz, azt a közeledbe akard tartani.

DORIAN: Egyszer azt mondtad, hogy pszichiáter akarsz lenni, ha felnőtt leszel.

MIA: Meggondoltam magam. Nem akarok felnőni.

DORIAN: Mia, te úgy viselkedsz, mintha ez egy otthon lenne. Ott kinn egy egész világ vár rád.

MIA: Egy egész világ, tele seggfejekkel.

DORIAN: Hát, néhányan ezek közül a seggfejek közül kevésbé lennének azok, ha lenne valaki, aki figyelne rájuk és meghallgatná őket.

MIA: Ez roppant cuki, úgy, hogy hadd adjam meg magának annak a srácnak a számát, aki 13 éves koromban megerőszkolt, hogy maga elmehelesen hozzá és meghallgathassa, mit mond.

DORIAN: Úgy értem, hogy benned meg van a képesség arra, hogy meghallgasd az embereket, hogy tanítsd őket, hogy megmentsd őket.

MIA: És mi van akkor, ha én ezt nem akarom? Mi van, ha ki akarok szállni? Ha nem akarok lenni?

DORIAN: Akkor velem találod szembe magad.

MIA: Honnan veszi a bátorságot, hogy akadályozzon egy eszénél levő embert, ha az meg akar halni?

DORIAN: Honnan? Tapasztalatból. Láttam már az életben okos lányokat, nem olyat, mint te, hanem nagyon okosakat. Azt mondták, megölik magukat. De nem tették. Egy hét, egy hónap, egy év múlva megtalálták azt, amiért érdemes élniük. Ez nem azt jelenti, hogy állandóan üdvözült mosollyal az arcukon járkálnak, de élnek, néhányan családosak lettek, mások művészekké váltak. Egyikük meglepő eredményeket ér el autista gyerekekkel.

MIA: *(megragadja a szerződésre szánt papírt és írni kezd.)* „Én, Mia, ezennel kötelezettséget vállalok magam előtt arra nézve, hogy az alábbi ideig nem vágom meg magam...”

DORIAN: Legyen akár csak két vagy három nap. Arra gondolok, hogy bármi, amiben megállapodunk, köztünk marad.

MIA: *(előszed neki egy darab aprópénzt)* Már megint ez a pszicho hülyeség? Még a végén meggazdagszik. Menjen, vegyen magának valami szépet. *(arcába vágja a szerződést és kimegy)*

ÖTÖDIK KÉP:
GYEREKDALOK

Miközben MIA az ágyban fekszik, a gyerekek készülődnek, hogy fellépjenek Caroline előtt

CAROLINE: Készen vagytok? Rajta!

Max, Gabriel, Eszter és Tamara fellép a színpadra. Max urálja a színpadot, mindenkinek parancsolgat, és az előadás sztárjaként viselkedik.

GEREKEK: *(énekelnek)*

Egy icipici pók felmászott az ereszen,
mivel az icipici pók öngyilkos jelölt volt.
Kijött hozzá a doktor és azt mondta,
A pókocska egy örületes figura
Erre ez az icipici pók az ereszről rögvest leugrott.
Mert fájdalmas a világ, mert siralmas a világ.
Ez a világ örület
Mindenki fél, ki benne él,
Mindenki benne szarjankó,
Immár be is vallható, hogy
Ez a világ leszarható
Ez a világ leszarható
Ez a világ leszarható
Ez a világ egy nagy szar.
Nézz rám, nézz rám kis sebem,
A csuklómon ülsz, nem zseben,
Ha oldalról vágod, felrepülsz,
De ha túl mélyen vágysz, elrepülsz.
Nézz rám, nézz rám, kis sebem,
Vigyázz rám és maradj velem.
Dr. Dorian a tanyán, pszi-chi-kai-ó
Van gyógyszer is a tanyán, pszi-chi-kai-ó
Ettől leszél oly vidám, attól meg majd bús,
Itt a vidám, ott a bús, pszi-chi-kai-ó
Mindenkinek gyógyszer jár,
A doktor ül a pszi-cho tanyán.
Ha jó a kedved üsd a tenyered!

Caroline tapsol.

MAX: Na ne...

MINDENKI: Ha jó a kedved, üsd a tenyered! (látványosan nem tapsolnak) Ha jó a kedved, üsd a tenyered! Köztünk vagy és jó a kedved, másoknak is mutasd ezt meg: Ha jó a kedved, üsd a tenyered!

Bejön Doktor Dorian.

MAX *(szólója)*: Csitt kicsi bébi, figyeld a szót,
a papa itt hozza a dilibogyót.
S ha a bogyó tönkremegy,
anya hoz majd köteleket.
S ha nem használ a bogyó vagy a kötél,
jön a doktor, ki sohasem henyel,
pirulája véget nem ér.
De ha neked mindez kevés,
öld meg magad, az lesz a vég.

CAROLINE: Ez annyira nagyszerű! Doktor úr, nem nagyszerű?

DORIAN: Nem. Szerintem egyáltalán nem vicces.

CAROLINE: A rendellenességre vonatkozóan vannak előírásaink, de szerettem volna egy kis humort vinni az előadásba.

DORIAN: Humort? Mi abban a vicces, ha Max szülei ott ülnek a nézőtéren és azt hallják, hogy a fiúk arra készül, hogy felakasztja magát.

MAX: De én nem leszek itt az előadáson, a bizottság most már nemsokára összeül, ugye?

DORIAN: Természetesen.

MAX: Mikor?

DORIAN: Még nem tudjuk...

MAX: Ha a bizottság nem enged el, - én porig égetem ezt a helyet

DORIAN: Max, nem bízol bennem?

MAX: Nem. Egy szavát sem hiszem-

CAROLINE: Max, állj le! *(Max abbahagyja. Doktor Dorian mögötte áll.)* Most ess hanyatt.

MAX: Essek hanyatt?

CAROLINE: Ez egy olyan gyakorlat, amit a színészek csinálnak, hogy bízzanak egymásban. El fog kapni.

GABRIEL: Caroline kisasszony, ez túl veszélyes, kitörheti a nyakát és megbénulhat.

CAROLINE: Ez nem veszélyes, csak egy kicsit kell bíznia.

MAX: Én inkább nem...

DORIAN: Max, megbízhatok bennem. Most is bízhatok bennem és a bizottságot illetően is.

Max hátraesik, egyenesen Doktor Dorian karjába.

CAROLINE: Most pedig Doktor Dorian megmutathatja nektek, ő mennyire bízik meg bennem!

Caroline kitarja a karját, hogy Dorian hátra tudjon esni. Az orvost a csengő (Billie Eilish – "Bad Guy") menti meg. Kimegy.

HATODIK KÉP:
GABRIEL SZÜLEI

Caroline szünet nélkül kopog az ajtón.

CAROLINE: *(A nézőkhöz.)* Minden szülő válaszolt a meghívásra, kivéve Gabriel szüleit. Tudom, hogy még két hét van hátra, de Dorián szerint nem fognak válaszolni és nem is jönnek majd el. Elnézést, de Doriánnak fogalma sincs, mi zajlik le egy szülőben, ha a színpadon meglátja a gyermekét. Arra gondoltam, hogy megnézem Gabriel beteglapját, hogy megtudjam, hol laknak, de aztán egyszerűen őt kérdeztem meg. Megadott egy címet, egy házszámot, egy lakásszámot, és hogy hány lépcső van a lépcsőházban. Hogyan került a „Ragyogó Fényekbe”, az számomra rejtély. Az Asperger kór még nem ok arra, hogy valakit a pszichiátriára vigyenek. Szerintem a rendszerben van a hiba, na, meg a szülőknél.

Gabriel szüleinek a lakása. Iris a földre tett matracon fekszik, Gary takarít.

GARY: Mi a fene ez a nyavalyás kopogtatás?! Itt emberek laknak –
 CAROLINE: Elnézést –
 GARY: Eltévesztette a házszámot!
 CAROLINE: Nem tévesztettem el, a „Ragyogó Fényekből” jöttem, ahol Gabriel van.
 IRIS: *(a lakás belsejéből.)* Gary, hova tűntél?
 GARY: Ne már, itt vagyok.
 CAROLINE: Caroline vagyok, én...
 GARY: Elnézést, ez most pont nem a megfelelő időpont.
 CAROLINE: Nem az a feladatom, hogy bármit is közöljek önökkel, ez egy... előzetes bejelentés nélküli látogatás
 GARY: Előzetes bejelentés nélkül...
 CAROLINE: Ha nem enged be, arról jelentenem kell. Ez az új eljárás.
 GARY: Miért kell mindig mindenben változtatni... *(Gary beengedi Caroline-t)*
 IRIS: A cipők!!
 GARY: *(egy nedves rongyot rak Caroline lába elé.)* Törölje le a cipőjét.
 CAROLINE: Jaj, elnézést.
 IRIS: Figyelj, hogy nagyon, nagyon, nagyon jól törölje meg.
 GARY: Már törli. Jó alaposan törölje le.

CAROLINE: Caroline vagyok, a „Ragyogó Fények” drámatanára.

GARY: Egy drámatanárt küldtek a bejelentés nélküli látogatásra.

CAROLINE: Létszámhiánnyal küzdünk. Mindig itt laktak? Gabriel itt született?

IRIS: Gabriel a kórházban született, ahogy kell, maga nem így gondolja?

Caroline feszülten nevetgél, és nem tudja, mit kezdjen a helyzettel.

CAROLINE: Két hét múlva egy darabot adunk elő és szerintem minden szülőnek el kellene jönnie. Gabriel egy dalt és egy táncot ad elő... Úgy gondolom, hogy az Asperger nem is valódi elmebetegség.

GARY: Nem az Asperger miatt, hanem az akut szociális szorongásos zavara miatt. Hat hónapig nem jött ki a szobájából.

IRIS: Már elnézést, magának vannak gyerekei?

CAROLINE: Nincsenek.

IRIS: Ha majd egy gyerek kiszakadt a belsejéből és kiszopta magából az összes vért és tejet, ha majd két héten keresztül egyetlen éjszakán sem hagyta aludni, és miután kitörölte a fenekéből az összes szart, nahát, majd utána mesélje el nekem, hogy egy szülőnek mit kell, és mit nem kell csinálnia. Nem érti, hogy mért kell neki ott lennie? Egy... már nem is tudom, hány éves gyerek, ez mindig változik, kilép a zuhany alól és árvíznyi pocsolókat hagy maga után, és amikor megpróbálsz vele beszélni, megsértődik, és hat hónapra bezárkózik a szobájába, akkor maga csodálkozik, miért kerül végül az Intézetbe? Mindenki azt mondta nekünk, hogy ő egy zseni... és kiderült, hogy szellemileg visszamaradott!

GARY: Iris... *(Caroline-nak)* Elnézést kérek az ő nevében, ő...

CAROLINE: Ha szeretne eljönni...

IRIS: Maga nem ismeri őt! Amikor ő hallgat, az hangosabban szól, mint amikor más gyerek ordít. Én az életemet adtam oda, és ő mivel köszöni meg? Inkább a bolondok házába megy, semmint, hogy velem legyen! Az önző csirkefogó!

Gary elvonaszolja.

HARMADIK HÉT

ELSŐ KÉP:
Vá... vá... változások

Dráma óra. Tamara most TOM, a csoport előtt fiú ruhába öltözve áll, bosszú baja egy sapka alá van begyűrve, bő köpeny takarja el az alakját.

- TOM: Hát...igen... ez a történet.
 CAROLINE: Igazán tehetséges vagy. Tényleg.
 MIA: Ez nem semmi, öregem... ez... különös, bátyó. Te vagy az én emberem!
 GABRIEL: De ő nem fiú, még ha te azt mondd is.
 MIA: Gabriel, nem tudsz egyszer az életben belenyugodni abba, hogy valami megváltozik?
 TOM: Ez nem változás. Én egy lány testében mindig is egy fiú voltam
 ESZTER: Hogy lehetnél fiú, ha egyszer nincs...
 TOM: Tudom, hogy ez nem egyszerű. Számomra sem az. Az iskolámban egy évig nem jártam ki a vécére, mert a lányokhoz nem akartam menni, a fiúkhoz menni pedig furcsa lett volna. Gyűlölöm a hangomat. Belül más hangot hallok. Nem néztem a tükörbe már... már magam sem tudom, mióta. És nem is fogok addig, amíg meg nem szabadulok ezektől... *(a mellére mutat)*. Azt akarom, hogy az emberek olyanok legyenek, amilyen valójában vagyok.
 MIA: Kit érdekel, ki mit gondol. Csak ebben a testben legyél fiú.
 TOM: Ezt a testet olyanok érzem, mint egy átizzadt inget, hányingerem van tőle. Egy új inget szeretnék felvenni, egy tiszta inget.

Az iskolacsengő új dallamot játszik - Radiohead "Karma Police".

TOM: Ami az enyém.

Max belép.

MAX: A legrohadtabb reggel, amit valaha is láttam! Mi van? Nem késtem, most jövök a bizottságtól. Annyi kérdést tettek fel, hogy majd szétment a fejem.

Még mindig tanácskoznak, és a szüleim is még bent vannak. Ez itt micsoda? Ja, Tamara dolgozik a leveleimen.

GABRIEL: Őt Tomnak hívják.

MAX: Hogy micsoda?

CAROLINE: Max, mi éppen... Amíg te...

TOM: Figyelj, megmagyarázom. Mindenkint arra kértem, hogy mostantól kezdve Tomnak hívjon. Én fiú vagyok.

MAX: Na, ne... ez komoly? Tom. Halál komoly. *(Max hisztérikusan felnevet.)*

CAROLINE: Max...

TOM: Tudtam, hogy hülyére röhögöd magad, mint ahogy azt is tudom, hogy az anyám kisírja majd a szemeit. De többé nem félek sem tőled, sem tőle. Tudom, hogy még egy millió Maxszal találkozom majd, de most már sohasem leszek megint az, ami eddig voltam.

Max félbeszakítja, és a reakciója mindenkit meglep.

MAX: Apám, te fiú vagy! Klassz.

TOM: Tessék...

MAX: Te fiú vagy. Ez tetszik nekem, ezzel több lett itt a fiú, mint a lány. Cuki. Lépünk tovább. *(Észreveszi, hogy Caroline egy bőröndöt cipel.)* Minek az a bőrönd, elutazunk valahová?

CAROLINE: Néhány kelléket vettem az előadáshoz.

ESZTER: Ez mind a miénk?

CAROLINE: Persze. Tom, ez a tied a „Drága Rage” levélhez *(egy pár bokszkesztyűt ad át neki, amit ő boldogan fölvesz)*

MAX: Az a különös levél, amit Max írt. Állj le, vagy nem veszek részt a játékban.

ESZTER: *(egy koronát talál a bőröndben)* Egy korona!

CAROLINE: Igen, ez a „Mama Mania” levélhez van.

MIA: Gabriel olvassa fel. *(megkoronázza.)*

GABRIEL: Ne, mert még az emberek azt gondolják, hogy király vagyok, és minden parancsomnak engedelmeskednek.

MIA: Akkor tiltsd meg nekik, hogy azt gondolják, hogy te király vagy!

Mia kiránt egy fehér orvosi köpenyt a bőröndből. Eszter egy oroszlán maszkot vesz fel, és általános meglepetésre oroszlánordítást hallat.

CAROLINE: Ez pont jó lesz az előadás megkezdésére. Mint az oroszán a filmek elején. Ok, akkor kezdjük. Emlékszik valaki az első számra?

MINDENKI: „Ha jó a kedved.”

CAROLINE: Felkészültetek? Kezdjük!

Úgy próbálnak, mintha színpadon lennének, aki megszólal, felemeli a kezét.

MIA: Ha jó a kedved, aludj nagyokat

GABRIEL: Ha jó a kedved, készíts origamit?

CAROLINE: Eszter– Ha jó a kedved, szeresd az állatot

Eszter felüvölt.

TOM: Ha jó a kedved, énekelj nagyot

MAX: Ha jó a kedved, színházba gyere

CAROLINE: Nagyszerű, most a közönség elé léptek. Képzeljétek el, hogy tele van a nézőtér, a szüleitök, bátyáitok, nővéreitek is köztük vannak, és ti azt kéritek, hogy mintha ők is szereplők lennének, emeljék fel a kezüket.

A színészek a közönséghez lépnek és mutatják nekik, hogy emeljék fel a kezüket.

MIA: Ha jó a kedved, utálj magadban aludni

GABRIEL: Ha jó a kedved utáld, hogy minden változik

Eszter felüvölt.

TOM: Ha jó a kedved utáld a hangodat?

MAX: Ha jó a kedved utáld, hogy mindenki hazudik

MIA: Ha jó a kedved jól vágd meg magad

GABRIEL: Ha jó a kedved, szedjél tablettát?

Eszter felüvölt.

TOM: Ha jó a kedved utáld önmagad

MAX: Ha jó a kedved...

Belép Doktor Dorian.

MAX: Doktor Dorian – megvan a válasz?

CAROLINE: Várj, Max, fejezzük ezt be előbb -

MAX: Nemet mondtak, ugye? Az egész az arcára van írva

DORIAN: Fejezzétek ezt be előbb és utána én -

MAX: Szó sincs róla! Tudtam, hogy nemet fognak mondani az a seggfej bizottság...

DORIAN: Igent mondtak (*Max nem hallja*)

MAX: Miért akarnak itt tartani engem? Jól vagyok, nézz rájuk, hozzám képest hogy néznek ki! Egészséges vagyok! EGY CSOMÓ FASZFEJ, SZARJANKÓ, SEGGFEJ, PORRÁ ÉGETEM EZT AZ EGÉSZ BAZSOTT HELYET!

DORIAN. Max, Max, Max, a bizottság igent mondott – kikerülsz innen!

MAX. Micsoda?

DORIAN: El leszel engedve.

MAX: Tényleg? Mikor?

DORIAN. Máris.

CAROLINE: Máris?!

MÁSODIK KÉP: CAROLINE DORIANNAL VITATKOZIK

CAROLINE: Dr. Dorian, tudom, hogy ez nem az én hatásköröm, de egyszerűen nem értem, hogy hagyhatja elmenni.

DORIAN: Erőszakos volt az órán?

CAROLINE: Dehogyan is, ő fantasztikus, csak hogy holnap lesz az előadás és ő benne a sztár...

DORIAN: Van fogalma arról, hogy mennyit kellett dolgoznom azért, hogy felvetessem egy terápiás nappali iskolába? Azt akarja, hogy egy tizenöt éves srácot kórházban tartsak csak azért, mert jó színész?

CAROLINE: De ez az előadás többet jelent önmagánál

DORIAN: Biztos vagyok benne, hogy a terápiás nappali iskolában van színjátszó szakkör

CAROLINE: Ez nem szakkör vagy hobbi klub, itt egy valódi előadás születik!

DORIAN: Caroline, én értékelem azt a munkát, amit a gyerekekkel végez...

CAROLINE: Akkor mindannyiuknak tudni kell, hogy most egy gyógyítási folyamatból veszik ki. Ez a gyerek sohasem fejez be semmit

DORIAN: Csendesebben, kérem.

CAROLINE: Maga azt hiszi, hogyha pár pirulát lenyelet vele, azzal már segített is rajta!

DORIAN: Max jobban van, mert megtaláltam a helyes gyógyszer összeállítást a számára

CAROLINE: Max jobban van, mert a kurzuson megtanult beszélni a dühöngéseiről, maga pedig úgy kezeli őket, mintha egy csapat begyógyszerezett zombi lennének! Ők a kurzusoknak köszönhetően kezdenek ismét gyerekek lenni!

DORIAN: Nem értek egyet azzal, ahogy a dolgok alakulnak.

CAROLINE: Maga kárt okoz neki.

DORIAN: Tudja, mi okoz kárt neki? Hogy maga így viselkedik a búcsúpartiján. Kérem, ne avatkozzon be a gyógyulási folyamatba.

CAROLINE: Van némi fogalmam a gyógyulási folyamatról, doktor Dorian. Maga nem tud rólam mindent. Nem adom fel ezt a gyereket...

DORIAN: Én sem. Szerintem... improvizálnunk kell. Ugye ez a színházcsinálásban egy fontos képesség? Itt még fontosabb.

HARMADIK KÉP: A BÚCSÚ PARTI

DORIAN: Akkor kezdjük el Max búcsú partiját. Ez egy különleges nap. Eszter, nem akarod levetni a maszkodat és gratulálni Maxnak?

Eszter felüvölt.

MAX: Maga egy hamis próféta! Azt mondta, benne leszek az előadásban, és tök nem úgy lett.

CAROLINE: *(izgatottan)* Max, az írásoddal, a vicces dalaiddal te benne leszel.

DORIAN: Miért nem hagyjuk a gyerekeket el-sőnek reagálni?

CAROLINE: ...és remélem, ott ülsz majd a közön-ség soraiban.

DORIAN: Feltétlenül. Mi mindig szívesen látunk. *(Mia-hoz)* Mia, nem akarsz valamit mondani?

MIA: Max, Max, én arche nemezisem, én legrosszabb ellenségem, én tréfames-terem, te seggfej, te barom, te lúzer,

DORIAN: Állj le, állj le –

MAX: Ez klassz, ez mi vagyunk - folytatd.

MIA: Kivel fogok én veszekedni? Ki ír majd klassz leveleket a rendellenes-ségéhez, ki lesz a legjobb színész, a legmulatságosabb, a legőrültebb? Drága Max, megígérem, hogy fenn-tartom itt a káosz eddigi szintjét, ha te meg megígéred, hogy a belátható időn belül nem kerülsz ide vissza. Egy „Ragyogó fények” típusú öle-lés?

MAX: Rajta, te csodabogár. *(„Ragyogó fények” módra átölelik egymást. Max meg-hatódik)*

DORIAN: Nagyon klassz, Tamara...

Mindenki: Tom, Tom...

DORIAN: Úgy, hát akkor mindenki...? *(Caro-line-hoz)* Ez a lány mikor...

MINDENKI: Fiú. Fiú.

DORIAN: Persze, persze. Tom, akarsz valamit mondani Maxnak?

TOM: Max. Köszönöm a „Drága Rage” le-velet.

MAX: Persze, az egy valóban jó levél.

TOM: Ha majd egyszer nagy színész lesz belőled, megígérem, hogy bemegyek a színpalák mögé és autogramot ké-rek tőled.

MAX: Hülye vagy... szavamat rá. *(Könnye-ivel küszködve)* Te vagy az én embe-rem. *(Összeütik az öklüket.)*

DORIAN: Gabriel, akarsz valamit mondani Maxnak, mielőtt elmegy?

GABRIEL: Igen. (int) Isten veled.

DORIAN: Max?

MAX: Szóval, amikor két hónapja idekerül-tem, tök ki voltam borulva. Köszönet mindenért doktor Dorian Önnék és az Önhöz hasonlóknak és Magának, Caroline, és mindenkinek, aki itt van, maguk egy rakat örült, a szó jó értel-mében. Most megyek.

DORIAN: Kint várnak rád a szüleid.

CAROLINE: Veled megyünk.

TOM: Max, ez neked szól. *(az ukulelén ját-szik)* „Ha jó a kedved, tapsolj nagyo-kat”

Doktor Dorian tapsol.

MAX: Mi nem tapsolunk, mert, mint látod, senki sem boldog és ezt maga is tudja.

DORIAN: Igen, igen, értem. Folytassátok...

MINDENKI: „Ha jó a kedved, tapsolj nagyokat!”

Senki sem tapsol, de mindenki mosolyog.

Ha jó a kedved, tapsolj nagyokat!
Ha köztünk vagy és jó a kedved,
másoknak is mutasd ezt meg:
Ha jó a kedved, tapsolj nagyokat!”
MIA: Én Gabriellel maradok.
CAROLINE: Nekem szerintem...
DORIAN: Ne... Azt gondolom, Mia tudja ezt
legjobban kezelni

Mindenki kimegy, Gabriel és Mia kivételével.

NEGYEDIK KÉP:
GABRIEL ÉS MIA

Gabriel teljesen belemerül a darubalászat játékba.

MIA: Gabriel... Hogy érzed magad, ha egy
1-10- ig terjedő skálán pontoznád?
GABRIEL: Ez az apu daruja, ez mami daruja, ez
pedig a baba daruja...és amikor a
baba daruja hazaér, nagyon, nagyon,
nagyon jól megtörli a cipőjét, külön-
ben a mamája ráordít „te egy rossz,
rossz daru vagy”.
MIA: *(a gyerek darunak)* Hé, te nem vagy
rossz, és a mamid szart sem tud, úgy-
hogyan befoghatja a rohadt száját.
Neked nem is kéne itt lenned. Te
daru vagy, úgyhogy marhára tudsz
repülni. Repülj, ahova csak akarsz,
menj a plázába, próbálj fel mindenfé-
le rongyot, de ne vásárolj semmit,
mert nincs pénzed – ami nyilvánvaló,
mivel te daru vagy és ha fáradt vagy,
menj ki a parkba, feküdj rá egy
csúszdára, hallgass valami zenét. És
ha megéheztél, szólíts le egy
pedofilt, hogy vegyen neked sushit...
GABRIEL: Mi az, hogy pedofil?
MIA: Olyan perverz, aki gyerekeket mo-
lesztál. Nem fontos. Bíz bennem, ha
majd egy hét, egy hónap, vagy akár
egy év múlva kikerülsz innen, elfelej-
ted ezt a helyet, és normális leszel,
mármint olyan normális, amilyen
egy Aspergeres lenni tud. És talán én
is kikerülök, és együtt lóghatunk
majd és megtanítalak mindenre, amit
én tudok.
GABRIEL: Taníts meg arra, hogyan kell papírt
vágni (elővesz egy ollót)

MIA: Honnan a bűdös francból van neked
ollód?
GABRIEL: Caroline adta, hogy tudjak origamiz-
ni.
MIA: De mindig azt mondd, hogy a való-
di origamihoz nem használunk ollót.
GABRIEL: Ez igaz.
MIA: Hazudtál neki? *(büszkén)* Megtanul-
tál végre hazudni?
GABRIEL: Nem tudom. *(bólint)* Azt hiszem,
igen.
MIA: Ócsém, végre csatlakozhatsz a nor-
mális emberek társaságához!
GABRIEL: Az igaz, hogy lefelé belevágni jobb.
mint oldalról?
MIA: Hé, ez nem játék *(megpróbálja elvenni
az ollót)* add ide azt nekem... komo-
lyan mondom... add ide, te hülye!
(elkapja az ollót.) Kivesz egyet Gabri-
el origami papírjaiból.
GABRIEL: Mit csinálsz?
MIA: Megállapodást akarok kötni veled
GABRIEL: Milyen megállapodást?
DORIAN: Te kötöd saját magaddal. Én nem va-
gyok benne, Én csak tanú vagyok.
„Én, Gabriel”
GABRIEL: De én csak Gabriel vagyok...
MIA: Kezdd el írni... *(Gabriel írja, amit
diktál.)* „Én, Gabriel, kötelezem
magam saját magam előtt arra, hogy
tartózkodom attól, hogy megvágjam
magam és erre még csak nem is gon-
dolok.”
GABRIEL: Azt nem ígérhetem, hogy nem is gon-
dolok rá.
MIA: Rendben, ezt töröld ki. “nem vágom
meg magam és kész. Aláírás: Gábri-
el”. Írd alá.
GABRIEL: Ez jogilag mennyire kötelező érvé-
nyű?
MIA: Írd csak alá, te ökör!
GABRIEL: *(aláírja)* „Gabriel.” *(elkezd egy darut
hajtogatni a papírból.)*
MIA: Mit csinálsz?
GABRIEL: Ez a legjobb módszer arra, hogy be
is tartsam. *(MIA-t lenyűgözi az el-
szántság)*
GABRIEL: Mia... Mi van veled? Depressziós
vagy? Hogy lehet valaki, aki olyan
csinos, mint te, olyan jó író, mint te,
te, akinek még csak rossz szaga sin-
csen *(a szavai megérintik Mia-t)*
MIA: Még rossz szaga sincsen... ezt még
sosem hallottam. Ölelj meg *(Gabriel*

kitárja a karját, hogy „Ragyogó fények” módon megölelje) Ne úgy, egy valódi ölelést.

GABRIEL: Rossz szagom van.
MIA: Ne már, voltam én olyan fazonokkal, akik büdösebbek voltak, mint most te.
GABRIEL: Ne. ne... Nem akarom... Ne... Mia, állj le...

Mia megöleli. Gabriel lefagy és kényelmetlenül érzi magát.

MIA: Csak lélegezz, megígérem, hogy ez jó fog tenni neked...

Mia szorosan hozzásimul. Kezét becsúsztatja a nadrágjába. Gabriel hirtelen felkapja az ollót és Mia felé irányítja. miközben borzalmas üvöltéssel halálra rémiszti. Mia fel-sikolt. Dorian berohan.

DORIAN: Mi történik itt?
GABRIEL: Hozzám nyúltál, te egy pedofil vagy!
DORIAN: Tedd le az ollót...
GABRIEL: MEG AKAROM VÁGNI MAGAM! NE ÉRJ HOZZÁM! MEG AKAROM VÁGNI MAGAM! *(Gabriel megvágja a csuklóját, a seb felszínes, de Doktor Dorian hozzáugrik)*

DORIAN: Ne!
GABRIEL: NE ÉRJEN HOZZÁM!
DORIAN: Gabriel, le kell, kötözzelek.
GABRIEL: Kötözzön le, csak ne érjen hozzám, kötözzön le!

Dorian lekötözi Gabrielt a biztonsági ágyhoz, majd ellátja a sebesült csuklóját. Abogy megnyugszik, ágyba dugja, és mellé ül. Mia felveszi az 1000 sz. darut.

MIA: Ezredik daru, azt kívánom, hogy a világ millió kis darabra hulljon. Halljátok? Mire befejezem a visszszám-lálást, - bummm. Öt, négy, három, kettő, egy, zéró. *(Semmi sem történik, lerombolja a darut.)* Hülye japánok...

Mia borzalmas állapotban visszakúszik az ágyába, depressziós és reményvesztett, GABRIEL pedig a biztonsági ágyban leszedálva, lekötözve fekszik.

ÖTÖDIK KÉP: TOM MAMÁJA

Tom belép.

DORIAN: Tom. Pont időben. Anyád már úton van. Beszéltem vele, előkészítettem a terepet. Magyarázd el neki, mint ahogy a gyerekeknek is tetted.

TOM: Fáj a hasam.

DORIAN: Ideges vagy, ilyenkor ez természetes.

TOM: Nem, megjött a menzeszem. Mondja, őt nem lehet meggyőzni. Az anyám azt szeretné, ha én lennék Pavlova.

DORIAN: Pavlova? A süteményre gondolsz?

TOM: Az orosz balerina!

DORIAN: Ja... akkor mondd azt neki, hogy Pavlova helyett te Baryshnikov szeretnél lenni.

Irina belép.

IRINA: Tamara, Tamarochka, solnüşhko, devochka moja! Fantasztikus a ruhád, alig ismertem rád, azt hittem, egy fiú van itt.

TOM: Én egy fiú vagyok. *(Irina nem hallja.)*

IRINA: Értem én, ez egy színdarab. Izgulsz?

TOM: Én egy fiú vagyok.

IRINA: Annyira izgulok. A Doki azt mondta, jó a hangulatod, majdnem megcsókoltam érte.

TOM: Én egy fiú vagyok.

IRINA: Annyira okos ember ez a Doktor Dorian, azt mondta, semmi baj a fejeddel, te nem ide való vagy. Nem láttalak színpadon a Hattyúk tava óta, emlékszel? A fehér tütüdben!

TOM: Én egy fiú vagyok.

IRINA: Nem baj, a fontos az, hogy holnap, az előadás után mindenem túl leszünk. Az én kislányom hazajön. *(Megigazítja Tom baját a sapka alatt.)*

TOM: A kisfiad megy haza.

Irina TOM karjaiba veti magát. Megöleli.

IRINA: Most mit kell tennem?

TOM: Csak gyere el holnap az előadásra. *(Irina megfordul, hogy induljon)* Mama...

IRINA kimegy. Belép Doktor Dorian.

DORIAN: Hát...
 TOM: Nem fogta föl.
 DORIAN: Figyelj, Tom. Ez egy folyamat, időt vesz igénybe...

TOM fel van zaklatva. Félredobja az ukulelét, fogja a fiú ruháját és lefekszik az ágyába. Alacsony üzemmódba megy át, saját világába merülve a plafonra mered és tele van nyugtalansággal.

HATODIK KÉP:
 ESZTER APJA

Belép Mordechai, Eszter apja.

MORDECHAI: Doktor. Dorian, Sholem Aleichem!
 DORIAN: Mordechai, mit keres itt?
 MORDECHAI: Eszterért jöttem, hogy elvigyem az esküvőre. Emlékszik? Három hónapja aláírta az eltávozást.
 DORIAN: Ez ma van?
 MORDECHAI: Ma jött el az a nap.
 DORIAN: Mazel Tov.¹ Hallgasson ide. Lehet, hogy ez nem a legjobb ötlet. Egy esküvőn rengeteg a zaj, a bor, és az ő gyógyszerei-
 MORDECHAI: Doktor, a nővére férjhez megy. A feleségem már ott van az összes...
 DORIAN: Természetesen, én csak Eszterre nézve –
 MORDECHAI: Én pedig a négyszáz vendéget nézem, akik nem tudják, hogy Eszter egy ilyen helyen van, tehát egy újabb hazugságot kellene nekik beadni. Néhány órától van csak szó, mi baj lehet belőle? (kis szünet) Lehet vele valami probléma?
 DORIAN: Nem, nem, az elmúlt néhány évben ő teljesen... kivirágzott

Eszter furcsán viselkedve megjelenik az oroszlán maszkban

MORDECHAI: (Jiddis) Vos iz dos...²
 DORIAN: Ő egyszerűen csak mókázik, ez az előadáshoz készült. Eszter, a papa azért jött, hogy elvigyen téged Rivki esküvőjére, emlékszel?
 MORDECHAI. (Jiddis) Eszter'le, siz tate. haynt iz di hasane. Kum, zisele, nem arop di zakhfon kop. Eszter, ikh hob nisht keyn tseyt fur

dem. kb' hob dir gebrengt shikh, a kleyd...³

DORIAN: Addig megőrzöm a maszkodat, amíg visszajössz, rendben?
 MORDECHAI: (Jiddis) Gib di maske dem doktor un lomir geyn. Mamale. Gegangen... Ale vortn shoyfn of dir. Mami vort, rivki vort. S'vet zayn a groyse simkbeht⁴

Eszter négykézlábra áll. Most oroszlán.

MORDECHAI: (Az orvoshoz) Azt mondta, kivirágzott... Nem hagyhatom itt, doktor úr... Ha rájönnek, hogy van egy boldond a családban, lefűjják az esküvőt. (Doktor Dorian négykézlábra áll és üvölt egyet, mint az oroszlán.) Oy a brokh...
 DORIAN: Hello, én is oroszlán vagyok.
 MORDECHAI: Oy, tate...⁵
 DORIAN: Oroszlán vagyok, aki beszél az emberek nyelvét. Te is egy olyan oroszlán vagy, aki beszél az emberek nyelvét, akárcsak én? (Eszter bólint.) Nagyszerű... akkor tudunk beszélgetni.
 MORDECHAI: Doktor úr, ez egy cirkusz, nekem pedig az esküvő... (Dorian ráüvölt.) Gevald!⁶
 DORIAN: Hol is tartottunk... Én egy különleges oroszlán vagyok. Olyan, aki tud két lábon állni. (Felkel. Eszter is feláll) Te is tudsz ilyet? Te is egy különleges oroszlán vagy, mint én? (Eszter bólint. Úgy tűnik, feldobja a játék.) Talán azt is észrevetted, hogy én egy olyan oroszlán vagyok, aki cipőt visel. (int Mordechai-nak, hogy adja rá Eszterre a cipőt). Mit tegyek, szeretem a cipőket... Ez nem jelenti azt, hogy én ne lennék oroszlán, ugye? Ha van Csizmás Kandúr, akkor van Cipős Oroszlán is. És én egy olyan oroszlán vagyok, aki szeret mindenféle szép ruhában járni-kelni. (Mordechai megmutatja a ruhát) Húha, ez az enyém? (Mordechai ráadja Eszterre a ruhát) Talán feltűnt, hogy nekem nincs oroszlán arcom. Neked emberi arcod van? (Eszter igent int) Megmutatnád nekem? (Eszter leveszi a maszkot. Doktor Dorian felüvölt. Eszter is felüvölt.) Hé, oroszlán, elmész Rivki esküvőjére a papával, úgy csinálsz,

mintha ember lennél, de sose feledd, hogy legbelül – te azért oroszlán vagy. *(Eszter bólint. Megfogja Mordechai kezét, készen áll az indulásra)*

Belép Mordechai, Eszter apja.

HETEDIK KÉP:
DORIAN egyedül van.

Megragadja az oroszlán maszkot. Nyugtalan.

DORIAN: Egy egész múzeumom van már a rémálmokból. Olyan rémálmokból, amit a gyerekektől gyűjtöttem be, amiket a szüleiktől maradtak rám, amiket én csináltam, neveltem fel, öltem meg és tettem föl a polcra. Általában nem szólalnak meg, de néha éjjelenként... Én profi vagyok, ami bemeleg a fülelem, az nem jöhet ki a számon. De néha egyszerűen nem tudod benn tartani tovább. Talán a színház is így született meg. Mutass bármilyen más olyan helyet, ahol valaki magával vitatkozik, és nem hívják örültnek! *(magával vitatkozik)*
/ Hogy engedhetted el az esküvőre?
/ Fontos, hogy tartsuk a kapcsolatot a családdal.
/ Tessék? Eszter családja 400 emberből áll.
/ A zsinagóga két részre van osztva, nők veszik majd körül, az anyja, a nővére.
/ Ez felháborító; el fogod veszíteni a működési engedélyedet! Elveszik az engedélyedet! –
/ Annyira magányos volt itt, csak néhány órától van szó! Ördög vigye. Mikor Eszter először idekerült, állandóan azt ismételte: „Én öltem meg őt, én öltem meg őt”. Aaron nagybátyja meghalt és ő sokkos állapotba került. Nagyon kötődött hozzá. Mint kiderült a nagybátyja is szeretete őt. Túlságosan is szerette. Eltörte a kezét, amikor arra kényszerítette, hogy vele fürödjön a fürdőkádban. Az a törés sohasem gyógyul be. Azért engedtem el az esküvőre, mert tudtam, hogy a nagybátyja meghalt,

de... a világ tele van nagybácsikkal. Minden olyan nagybácsi helyére, aki meghal a fürdőkádban, mindig jön egy másik nagybácsi, aki él és ott táncol az esküvőn...

Doktor Dorian elalszik az egyik üres ágyon. Rémálma van, amelyben megelevenedik mindegyik gyerekkel kapcsolatos legrosszabb félelme, sorban jön a mániákusan és magába fordultan origami darukat bajtógató Gábiel, a rohamot kapó Tom, a magát az esküvőn megvágó Eszter, a magát túlradagoló Mia. A felhangzó iskolacsengő, ezúttal a Radiohead Karma Police c. száma, beleszól az álmaiba.

A GYEREKEK (az ágyukban énekelve): Ezt kapod, ha közénk keveredsz...

DORIAN: Egy percre kikökkentem...

Vissza a valóságba. Mordechai belép. Eszter a karjaiban alszik.

MORDECHAI: Doktor Dorian... A gyerek fantasztikus volt. Egész éjjel táncolt, nem csoda, hogy azonnal elaludt, ahogy beültünk a kocsiba. Azt mondom, ha ez ennyire jót tesz neki, szeretném minden nap elvinni egy esküvőre... Vigyázzon rá helyettem is. Viszontlátásra az előadáson.

DORIAN: A gute nakht.

MORDECHAI: A gute nakht.

Mordechai kimegy.

ESZTER: *(félálomban.)* Doki... Senki sem jött rá, hogy én egy oroszlán vagyok.

Eszter visszatesszi az oroszlán maszkot és elalszik az ágyában. Dorian ráébred, hogy bár nem következett be katasztrófa, a gyermek azért nincs jól. A doktor csipogója jelez.

DORIAN: Hajnali négy van, általában ilyenkor hozzák az új gyereket. Sose tudhatod, ki esik be, de mindig készen kell állnod, hogy jól fogadd az új gyereket.

Max jelenik meg, rosszul néz ki, horzsolásokkal és verésnyomokkal van teli, gyógyszer hatása alatt van. Szó nélkül a régi ágyához megy és belebújik. Doktor Dorian fáradtan és összetörve leül egy ágy mellé és elalszik.

NEGYEDIK HÉT.
ELSŐ KÉP: JÓ REGGELT?

Caroline belép, fiatalos, készen áll az előadás napjára. Nem tud sem Max visszatéréséről, sem az előző éjszakán történekről. Doktor Dorian felébred a székén.

CAROLINE: Jó reggelt!

DORIAN: Helló...

CAROLINE: Még nem ébredtek föl? Nagyszerű, úgyis beszélni akartam magával. Átgondoltam a dolgot és azt hiszem, boldogulunk Max nélkül is.

DORIAN: Caroline...

CAROLINE: Gabriel énekelhetné az ő szerepét, neki megfelelő hangja van. És ami számára túl sok, azt elénekelheti Mia.

DORIAN: Várjon egy kicsit, hosszú volt az éjszaka.

CAROLINE: Maga mondja nekem? Egy szemhunyásnyit sem aludtam! Annyira akarok mindegyikük szüleivel találkozni, ez egyike azon dolgoknak, amit mindig elmulasztok. Le tudom rajzolni Eszter, Gabriel szüleit -

DORIAN: Nem tudja lerajzolni Gabriel szüleit.

CAROLINE: De kicsoda Tom mamája? Csak mamája van, igaz? És itt is lesz, ugye?

DORIAN: Caroline...

CAROLINE: Értem, hogy mérges rám az egész Max ügy miatt, de én már túltettem magam rajta, és elnézést miatta. Elfogadtam a tényt, hogy elengedte, csak szeretném, ha itt lenne a közönység sorai között -

DORIAN: Visszajött.

CAROLINE: Tessék? Nem hiszem el. És... és... milyen állapotban van? Maga szerint fel tud lépni? *(Dorián arc kifejezése elárulja, hogy nem)* Nem. Értem. Rendben. Úgy értem, ez szörnyű, szívszorító, majd az előadás után leülök veled. Úgy értem, hogy a többi gyerek ne szenvedje meg a dolgot. Gyerünk, itt az idő, hasunkra süt a nap, költjük fel őket, maga szerint dobjak kötelet Miának?

DORIAN: Maga nem figyel rám, azt próbálom magának elmondani, hogy történt valami az elmúlt éjjel.

CAROLINE: Maxon kívül is? Eszterről van szó? Tegnap este szerintem az a maszk nem jól hatott rá.

DORIAN: Nem a maga hibája, nincs is magához köze a dolognak, de értse jól, amit mondok: a gyerekek nincsenek ma abban az állapotban, hogy fellépjenek.

CAROLINE: Miféle állapotról van szó?

DORIAN: Caroline, ez az előadás fontos, sor is kerül majd rá, ha nem ma, majd más-kor. Úgy értem, itt egy folyamatról van szó.

CAROLINE: Ne próbálja nekem ezt az „itt egy folyamatról van szó” löszart eladni! Ha egy Gabriel fajta gyerek nem mehet a színpadra -

DORIAN: Gabriel le van kötözve

CAROLINE: Hogy micsoda?! Legalább hadd beszéljek velük-

DORIAN: Ez nem megfelelő idő most erre -

CAROLINE: Az előadás előtti lámpaláz természetes dolog! Én teljesen kézben tartom őket!

DORIAN: Tudom, hogy így van.

CAROLINE: Nem, nem tudja. Az ő korukban akár én is fekhettem volna ezeken az ágyakon, csak nem kerültem olyan kezekbe. Én tudom, mit jelent az élet peremén élni. Én tudom, mit jelent fogni egy ceruzahegyezőt, szétnyitni és bevágni vele itt *(a belső combjára mutat)* ahol soha senki sem láthatja. Tudom, mit jelent legyőzni a fiúkat egy evőversenyen, aztán legyőzni a lányokat egy hányásversenyen. Tudom, mit jelent, ha a szüleid szégyenlenek téged. A színpad segített, hogy a gyengeségeimet az erősségemmé alakítsam át. Minden, amit olyan sokáig titkolni próbáltam - a büszkeségemmé vált. Igen, a színpad az egyetlen hely, ahol én megtanultam lélegezni. Előtte képtelen voltam levegőt venni.

DORIAN: Ezért olyan kiváló tanár. Szinte nem hittem a szememnek, amikor néhány dolgot láttam az óráin. Olyan dolgokat, amikben én csak reménykedtem. Úgy értem, pontosan ezért a dolgokért hoztam magát ide. De a szülőknek magyarázattal tartozunk.

CAROLINE: Milyen magyarázattal? Hogy kudarcot vallottunk?

DORIAN: Ez is egy lehetőség. Ma kudarcot vallottunk. De az egy nagyon értékes tanulság, ha bevalljuk a kudarcot.

MÁSODIK JELENET:
AZ ELŐADÁS ELMARAD

A gyerekek mind ágyban vannak. Doktor Dorian és Caroline a szülőkkel találkoznak, és majdnem egyszerre beszélnek. Az a két színész, aki a gyerekek szüleit játssza, a jelenet során színpadi fogásként egyik szereplőről átvált a másikra.

- DORIAN: Jó reggelt kívánok mindenkinek és köszönöm, hogy eljöttek. Mint azt valamennyien tudják, doktor Dorián vagyok, a „Ragyogó fények” gyermekpszichiátriai osztályának vezetője. Mellettem pedig Caroline áll, aki a drámapedagógusunk.
- CAROLINE: Jó reggelt kívánok. Azzal szeretném kezdeni, hogy Önöknek tényleg nagyszerű gyerekei vannak.
- JO: Így is lehet mondani.
- KELLY: Jo...
- JO: Miért, mit mondtam?
- CAROLINE: Az elmúlt hónap során különösen nagy haladást értünk el. A gyerekek megnyitkák, kreatívak voltak, szövegeket fogalmaztak...
- DORIAN: Caroline túl szerény, higgyék el nekem, csodákat művelt.
- CAROLINE: Nagyon keményen dolgoztunk a dalokkal, a maszkokkal, a jellemek formálásával...
- MATTHEW: Miért van az az érzésem, hogy ezerrel közeledik a „de”?
- AUDREY: Elnézést aranyom, de doktor Dorián, abba lehetne hagyni, hogy úgy beszéljenek hozzánk, mint a kisgyerekekhez?
- DORIAN: Hát, igen, csak el akartuk valahogy kezdeni... tessék...
- CAROLINE: A felelősség teljes mértékben az enyém. Kudarcot vallottam.
- DORIAN: Nem vallott kudarcot, az élet nem egy hollywoodi film, amely happy enddel végződik. És az egésznek még nincs itt a vége.
- IRIS: Felbaszta az agyukat és most az ágyból sem tudnak kikelni.
- GARY: Miért kell mindig mindenben változtatni...
- IRINA: Elnézést, én nem értem, mit akar mondani.
- MORDECHAI: Elmondaná egyszerűen és egyértelműen?
- DORIAN: Természetesen. A helyzet egy kicsit...

- CAROLINE: Kényes...
- DORIAN: Kényes. Ezért úgy döntöttünk, hogy lemondjuk az előadást.
- CAROLINE: / lemondjuk az előadást.

Egyszerre kezdenek el beszélni.

- AUDREY: Megmondhatták volna előre! Én Svájcból utaztam ide!
- JO: Ez nem olyan, mint amikor a foci világbajnokságot vonnák vissza...
- DORIAN: Emberek, kérem, üljenek le és beszéljük meg nyugodtan!
- KELLY: Hol van Max? Azonnal látni akarom!
- GARY: Miért kell mindenben változtatni, Dr. Dorian...
- CAROLINE: A doktor úrnak ehhez semmi köze. Én vagyok a hibás.
- IRIS: Iderángatják hazulról az embert csak azért, hogy azt mondják nekik, hogy elmarad az előadás!
- MORDECHAI: *(Jiddis)* Der mentsh trakht un Got lakht. (Ember tervez, isten végez.)
- AUDREY: *(Iris-bez)* Bocsánat, asszonyom, maga visszakéri a pénzét? Maga szerint ez úgy van, mint a Broadway-n?
- JO: *(Mordechai-hoz)* Mondd, jó ember, minek nevezted te engem?
- KELLY: Jo, vedd le róla a kezéd! Elnézést kérek!
- DORIAN: Kérem, nyugodjanak meg, a gyerekeik a másik oldalon vannak, és mi szeretnénk, ha jó példával járnának elől.
- MATTHEW: Nem csoda, hogy ezek a gyerekek ilyenek!
- IRINA: Maga semmiről nem tud semmit!
- CAROLINE: Tudom, hogy ez nem egyszerű, de ha adnak nekem egy vagy két hetet, megígérem, hogy lesz előadás.

NEGYEDIK HÉT

ELSŐ KÉP:
AZ ELŐADÁS LÉTREJÖN

GYEREKEK: *(Az ágyaikban.)* Állj! Állj!

A gyerekeket játsszó színészek kilépnek a szerepükből és egyenesen a nézőkhöz beszélnek.

MAX: Engem ____ -nek hívnak (a színész neve), én ____ éves vagyok. Nem Max vagyok, de valami olyasmi. Minden színész egy kicsit Max. És ezért egy dolog biztos – nincs olyan dolog a pokolban, amit Max ne tenne meg a színpadon.

MIA: Engem ____ -nek hívnak (a színésznő neve), én ____ éves vagyok. Nem akarom magukat valami vacakkal etetni arról, hogyan kerül ki Mia onnan, és hogyan válik pszichiáterré és hogyan lesz minden ok-zsoké, de mindenki, aki szkeptikus, jobban tenné, ha felválná az ereit – mivel Mia nyilvánvalóan felkelt az ágyából és tette ezt azon a színpadon.

ESZTER: Engem ____ -nek hívnak (a színésznő neve), én ____ éves vagyok. Nem vagyok vallásos, de van hitem. Hiszem, hogy Eszter erős, mint az oroszlán, és hiszem, hogy kikel az ágyból. Persze, hogy felkel. Nélküle nem kezdődhet el az előadás. (felveszi az oroszlán maszkot)

GABRIEL: Engem ____ -nek hívnak (a színész neve), én ____ éves vagyok. Technikailag én nem vagyok a képen, de ez így pontatlan, mert mi ugye mindannyian rajta vagyunk a képen. Csak egyféle kép van, igaz? Egy legenda szerint, amit egyébként most találtam ki, ez a daru teljesít egy kívánságot: (a darunak súgja) azt kívánom, hogy Gábiel legyen ott a színpadon.

TOM: Engem ____ -nek hívnak (a színésznő neve), én ____ éves vagyok. Tomnak köszönhetem, hogy tudom, milyen fiúnak lenni, milyen lánynak lenni, egy olyan lánynak, aki fiú, egy olyan fiúnak, aki lány. Azt is tudom, hogy a nemi identitás zavar nem mentális rendellenesség. Úgy értem,

hogyan ha ilyen problémád van, az nem azt jelenti, hogy mentális rendellenesség van. Tom természetesen ott volt a színpadon.

DORIAN: A 21. században mindenkinek szüksége van egy kis szünetre. A mi szünetünk színhelye itt van, ezen a színpadon.

CAROLINE: Úgy érte, a színház jelenti ezt.

DORIAN: És ha még nem is tudjuk meggyógyítani a fájdalmat, legalább vehetünk együtt egy mély lélegzetet.

Carolin és Doktor Dorian mélyet lélegeznek, de Mia közbeváág.

MIA: Hé!

Dorian felé dob egy aprópénzt.

CAROLINE: Készen álltok? Rajta.

A gyerekeket játszó színészek újból visszatérnek a szerepükbe, felveszik a színpadi jelmezüket és helyükre teszik a díszleteket és felveszik az eredeti helyzetüket. Max bokszkesztyűben van, Eszter oroszlán maszkban, Gabriel koronát visel, Tom fogja az ukulelét, és Mia orvosi köpenyt visel. Eszter teljes erőből felüvölt. A színpad elsötétedik.

VÉGE

JEGYZETEK

¹ Gratuláluk!

² Mi az?...

³ Eszterke, jaj istenem, ma van az esküvő. Gyere édesem, vedd le azt a zsákot a fejedről, Eszter, nincs erre időm. Hoztam neked egy szép ruhát.

⁴ Add az álarcod a doktornak és menj! Mamale, menj! Már mindenki rád vár! Anya vár, Rivka vár, nagy örömműnnepség lesz.

⁵ Jaj, istenem!

⁶ Ojjjoj!

